el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS
6.000 exemplars
II època núm. 39
Setembre-octubre de 2008

L'empresa Tyco electronics pretén tancar la seva planta de Berga on hi treballen 121 persones. L'empresa ja fa anys que està seguint aquesta tendència. pag 7-9

La presó dels lledoners ja és una relitat

***La presó dels Lledoners s'inaugura el divendres 25 d'octubre i estarà en "ple funcionament" a partir del gener del 2009** /pàg 19-20*

L'organització del territori al servei dels interressos econòmics

/pàg 3-4

Sant Fruitós, Sant Vicenç o Sant Joan, podrien quadruplicar la seva població en l'horitzó de l'any 2025. Això és el que s'extreu del Pla Territorial de les Comarques Centrals, aprovat el passat 16 de setembre. L'objectiu del pla territorial és el de reequilibrar el creixement demogràfic de Catalunya i en especial, descongestionar l'àrea metropolitana de Barcelona.

Mentretant el Govern va aprovar el mes d'octubre de 2007 el Decret Llei de mesures urgents en matèria urbanística per dotar a la Generalitat d'instruments per tal d'obtenir de manera immediata sòl per a la construcció d'habitatge. La suma d'aquestes 10 ARE ocuparia 160 hectàrees i segons les seves previsions suposarien 8.106 habitatges nous.

Iberpotash continua destruïnt les nostres comarques */pàg 5-6*

El 6 d'agost, a la Corbatera, espai d'interès natural i punt de parada per a moltes aus migratòries, s'hi produí un bessament. Iberpotash únicament respòn amb campanyes per netajar-se la cara.I amb tot això la lluita de Prou Sal continua i també les accions de denúncia.

▶Manresa

La Font vs l'ajuntament i Grup Mas. */pàg 17*

El llibre de Tous o com justificar un assassinat /pàg 18

▶Sallent

Joan Puig i Elies i la biblioteca de Sallent */pàg 17*

▶Arreu

Xile: més que paraules */pàg 23*

Aperheid europeu */pàg 21*

76 dies en vaga de fam */pàg 22*

dossier Acentral

NOCIONS SOBRE COLOMBIA: DE L'EXTENSIO DEL NARCOTRAFIC A LA LLEI DE "JUSTICIA Y PAZ"

Editorial

Ja tornem a ser aquí. Tard però amb un munt de coses per dir. No tenim ganes de ser pessimistes ni res d'això però el panorama segueix pintant malament i no ens referim a la crisi que s'han inventat per tal que alguns guanyin encara més. Ens referim a l'obertura de la presó de Manresa. Un nou centre per matar la vida, per atemptar contra la dignitat de les persones, per ficar aquelles que atempten contra el sistema o contra els seus iguals (per causes diverses: l'espiral de la injustícia sembla que no té final). Mentre l'Estat dona quartos als bancs (que en cap moment han deixat de guanyar morterades de diners) moltes persones s'estan quedant en atur. La construcció n'és un exemple: empreses que aprofitant la "crisi" tanquen, no paguen sous, i paral·lelament munten una altra empresa, pagant menys... Doncs res, paral·lelament al Pla Territorial, i no fos cas que els lladres de les constructores deixessin de guanyar al Bages les administracions els hi donen vida amb les Àrees Residencials Especials (30.000 habitatges insostenibles): per solucionar el problema de l'habitatge? No, perquè els constructors segueixin amb el seu nivell de vidorra. Per seguir amb el melodrama, a Berga Tyco tanca, tal i com fa habitualment, mentre no ha parat de guanyar calès, amb la complicitat de les administracions i dels sindicats grocs (CCOO i UGT), que estan per certificarne la mort i embutxacar-se algun caler. Des d'aquí també lamentem la mort o l'assassinat de Ràdio Korneta (sobren els comentaris).

I ara coses bones: absoltes les persones de l'Alt Llobregat que es van encadenar per protestar contra el Pla Caufec, l'Agenda Llibertària que d'Igualada ha passat a Berga acaba de sortir i l'amic Joan Busquets ens ha recordat a tots la lluita -també l'armada- contra la injustícia que van dur els maquis a casa nostra. Manresa segueix en venda i Sallent segueix ben salada (tot i que ara amb la façana d'Iberpotach ben verda, és l'únic verd que hi ha ja que la sal ho mata tot), però mentre hi hagi injustícia hi haurà lluita i a Berga s'anuncia l'inici d'una campanya contra el turisme rural i tot el que comporta. Salut i bona lectura!

Web *de el pèsol negre*

Al web trobaràs en PDF els diversos números de la revista que han aparegut (tant de la primera com de la segona època) a part de les darreres notícies i informacions respecte aquesta publicació llibertària.

pàgina web!

www.berguedallibertari.org/pesolnou

e-mail

pesolnegre@berguedallibertari.org

Sumari

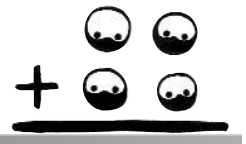

Pàgina 3: · I encara més ciment.

Pàgina 4: · Pla territorial de les comarques centrals: creixement insostenible.

Pàgina 5: · Nous vessaments del col·lector de salmorres a Súria i Sallent.

Pàgina 6: · Última acció de Prou Sal! Pancarta a l'eix Transversal.
· Iberpotash es renta la cara, la salinització no para.

Pàgina 7, 8 i 9: · Desemmascarem Tyco Electronics.

Pàgina 9: · Readmissió Montse!

Pàgina 10: · La marxa dels maquis a Berga.
· Ruta dels maquis a Barcelona.
· Anul·lació judicis franquistes per a tothom.

Pàgina 11 a 16: · **DOSSIER CENTRAL** "Nocions sobre Colòmbia: de l'extensió del narcotr``afic a la llei de just´´icia i pau.

Pàgina 17: · La Font vs l'ajuntament i Grup Mas.
· Joan Puig Elias i la biblioteca de Sallent.

Pàgina 18: · El llibre dels Tous o com justificar un assassinat.

Pàgina 19, 20: · Augmenta el sistema carcerari: s'inaugura la presó dels lledoners.

Pàgina 21: · L'aparheid europeu.

Pàgina 22: · 76 dies en vaga de fam.
· Resenya de migración.

Pàgina 23: · Xile: més que paraules.

Pàgina 24: · Els moviments en defensa del territori: defensa? territori?.

Pàgina 25: · Per ells els honors, per a elles l'oblit.

Pàgina 26: · Humor.
· Poesia

Pàgina 27: · Ressenya.
· Agenda.

Pàgina 28: Parlem...amb el Senzill.

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 14/01/2008 a les 19:00.

En aquest Pèsol Negre han participat: Niara Nimai, L'espurna, Plataforma Prou Sal!, Salmorranes, Barrikada, CNT-AIT, Sonya Torres, Avuinodormiré, Mundana una lista de Sabadell, Antifeixista, Solidaria, Enviat especial, Hiram Gaskoine, Columna Clitoriana, Roger, Disha, Berga Podrida, Un del Poble, Pep i Tu i el Vandelpal.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: **Ateneu Llibertari del Berguedà**: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@hotmail.com. **Ràdio Korneta** Apartat de correus número 16, 08600 BERGA Telèfon: 93 821 65 92 Correu electrònic: radiokorneta@berguedallibertari.org Web: http://radiokorneta.info Myspace: http://www.myspace.com/rkorneta *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **La Tremenda** (centre social okupat):cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa.**CNT Manresa/CSO Valldaura**, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@hotmail.com *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: **Cal Carrasclet:** carrasclet@gmail.com. **Masia okupada Ca n'Escaiola:** canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda** Adressa electrònica: amicsagustin@berguedallibertari.org, **CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

I encara més ciment!!!

El febrer del 2008, just abans que rebentés l'anomenada bombolla immobiliària, El Departament de Política Territorial i Obres Públiques i el de Medi Ambient i Habitatge van presentar el Pla pel desenvolupament de les ARE (Àrees residencials estratègiques).

Manresa, setembre 2008

Niara Nimai

Què són les ARE? D'entrada, segons el paper oficial són un instrument per obtenir sòl de forma immediata i facilitar la construcció d'habitatge assequible. Segons el document aprovat, es desenvoluparan 100 àrees en un total de 86 municipis catalans, amb un total de 90.157 nous habitatges, amb l'objectiu que un 50% siguin "protegits".

El Govern va aprovar el mes d'octubre de 2007 el Decret Llei de mesures urgents en matèria urbanística, que té com a objectiu, entre d'altres, dotar a l'administració de la Generalitat d'instruments per tal d'obtenir de manera immediata sòl per a la construcció d'habitatge. D'aquesta manera poden requalificar ràpidament un terreny, escurçant el període d'al·legacions, per tal d'agilitzar el procés.

El mitjà per poder exercir-ho és a través d'un Decret Llei que estableix un nou procediment per qualificar de sòl per a usos residencials mitjançant l'elaboració per part de la Generalitat de 12 plans directors urbanístics, que serien els següents: Alt Penedès-Garraf, Baix Llobregat, Barcelonès, Maresme, Vallès Occidental, Vallès Oriental, Alt Pirineu i Aran, Camp Tarragona, Comarques Centrals, Comarques Gironines, Ponent i Terres de l'Ebre. Afectant doncs a la majoria de comarques.

Concretament el Pla Director Urbanístic de les comarques centrals preveu que es realitzin ARE a les següents poblacions: Vic, Berga, Manresa, Manlleu, St. Vicenç de Castellet, St. Joan de Vilato -rrada, Sta. Margarida de Montbui, Solsona, Igualada i Tona. La suma d'aquestes 10 ARE ocuparia 160 hectàrees i segons les seves previsions suposarien 8.106 habitatges nous. Es preveu que el març de 2009 s'hagin aprovat definitivament els plans directors urbanístics i que durant el 2010 s'executin les urbanitzacions.

▼ *Plànol de la futura àrea residencial estratègica*

Concretament la de Manresa està prevista a la zona que queda a l'interior de la ronda, als camps i horts que hi ha entre la Font dels capellans, els Trullols i la Pujada Roja, al costat del nou vial que sortiria de la rotonda del Pont de Ferro fins arribar a la ronda (les obres del qual sembla que han començat). Edificis que haurien de ser construïts seguint criteris de sostenibilitat.

La primera pregunta que ve en ment és tant bàsica com evident: Fa falta construir encara més habitatges? A qui beneficia aquestes ARE? A sobre el paper pot quedar bonic dir que una part seran habitatges protegits i construïts tenint en compte criteris de sostenibilitat, però que no ens enganyin.
Aclarim d'entrada què vol dir habitatge protegit, quan qui hi Tampoc ens creiem que facin falta més habitatges, ni "protegits" (una persona a l'atur no hi té dret, i menys encara una jove sense feina).

Heu comptat quantes cases buides hi ha a Manresa o a Berga o a Sallent? Quanta gent especula o ha estat especulant durant anys amb aquesta situació? I és aquí l'arrel del problema, i ara no es vol protegir a la gent amb dificultat d'accés a l'habitatge, sinó a les constructores que estan veient que s'acaba el "txollo" i l'administració que els hi aplana el terreny. Fins ara deixava que s'enriquissin sense miraments a través del mercat immobiliari, fent l'habitatge inaccessible a la majoria de la població, provocant aquesta caiguda anunciada. I ara ens treuen els horts, perquè els altres puguin continuar especulant i enriquint-se. Com sempre protegint a empresaris i constuctors, que són part del problema.

I sostenible? Què és sostenible? Construir sense parar fins que ho haguem enterrat tot sota el ciment? Ei! Que el ciment no es menja! D'on traurem el blat, les patates I els enciams? I l'aigua?

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS DIVERSES
SALLENT
C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724
CGT

girasol
recursos en energies renovables
INSTAL.LACIONS, PROJECTES, FORMACIÓ
www.girasol.cat
660385344-629764829

Bar la Plaça
Plaça Major. 6
Gósol
Telf: 973 37 01 89
gosul@hotmail.com

Bar Porró
c/Major (Manresa)

Pla Territorial de les comarques centrals: creixement inasumible

Manresa, setembre de 2008

L'espurna

Sant Fruitós, Sant Vicenç o Sant Joan, podrien quadruplicar la seva població en l'horitzó de l'any 2025. Això és el que s'extreu del Pla Territorial de les Comarques Centrals, aprovat el passat 16 de setembre.

Amb l'objectiu de reequilibrar el creixement demogràfic de Catalunya i en especial, descongestionar l'àrea metropolitana de Barcelona, el Pla Territorial de les Comarques Centrals (comarques de l'Anoia, el Bages, Osona, el Solsonès i el Berguedà) promou un alt desenvolupament urbanístic d'aquesta àrea.

Les úniques que tenen garantida la protecció són les zones PEIN i els espais integrats en la Xarxa Natura 2000

Un creixement urbanístic del tot desproporcionat i inassumible amb els recursos disponibles i que comportarà massificació, contaminació i problemes d'infrastructura. Un exemple d'això és el creixement previst a la població de Sant Fruitós, a la comarca del Bages, que actualment té una població de 7.500 persones i que el Pla Territorial, contra la posició del poble, preveu que arribi a un sostre de població de 35.000.
El Pla Territorial es centra en tres sistemes d'estructuració i funcionalitat del territori: creixement urbanístic, espais oberts i infrastructures de mobilitat. Cada sistema té uns objectius estratègics, que segons el Pla van encaminats al "creixement demogràfic, a la potenciació econòmica de les zones i els seus eixos de comunicació verticals i horitzontals".

Creixement urbanístic

El Pla contempla sis tipus de creixement dels quals destaca el creixement potenciat, el creixement mitjà i el creixement moderat. El creixement potenciat va destinat a potenciar el desenvolupament urbanístic de grans nuclis urbans com Manresa, Igualada, Vic, Berga, Solsona o Calaf. Aquest tipus de creixement també es preveu a la població de Sant Fruitós. El creixement mitjà és un altre dels més polèmics, ja que es centra en aquells municipis mitjans i preveu afegir un 60% al sòl urbà consolidat actual. Aquest fet afecta, entre altres, a les poblacions del Bages com Sant Joan de Vilatorrada o Sant Vicenç de Castellet. Pel que fa a la tercera tipologia, el creixement previst i etiquetat com a "moderat" ateny a aquelles poblacions mitjanes-petites, com Navarcles, Sant Salvador de Guardiola o Súria, les quals el seu creixement no superarà al 30% del sòl consolidat ja existent.

Segons el Pla, aquest creixement urbanístic anirà acompanyat d'un "progrés econòmic" amb diverses mesures, com són l'aparició de noves àrees d'activitat econòmica com activitats d'alt valor afegit - referenciades amb el polèmic Parc Tecnològic del Bages- el manteniment i difusió d'activitats industrials o la diversificació de l'activitat econòmica fomentada en productes alimentaris.

Espais "protegits"

El Pla distingeix diversos tipus de sòl no urbanitzable com els espais naturals i les àrees agrícoles. Associa aquestes parts com actiu econòmic i estableix la normativa de protecció i les directrius de gestió. La protecció d'aquests sistemes d'espais oberts es nomenclen en tres: protecció especial, territorial i preventiva. Malgrat això, de totes les àrees que el Pla recull com a no urbanitzables, les úniques que tenen garantida la protecció són les zones de Parcs Naturals (PEIN) i els espais integrats a la Xarxa Natura 2000. La resta queden en una protecció fictícia, ja que el Pla Territorial de les Comarques Central és inferior jeràrquicament a altres plans que podrien desclassificar algunes d'aquestes zones i convertir-les en urbanitzables. És el cas dels plans d'Olzinelles i les zones boscoses properes (el Bages), les quals tenen una protecció especial per valor agrícola, natural i de connexió ecològica, i que en el mateix Pla, i suposadament també en el Pla d'Infrastructures de Catalunya, es preveu el trasllat de l'autopista de Montserrat, a l'altura de Sant Fruitós, cap a aquella zona.

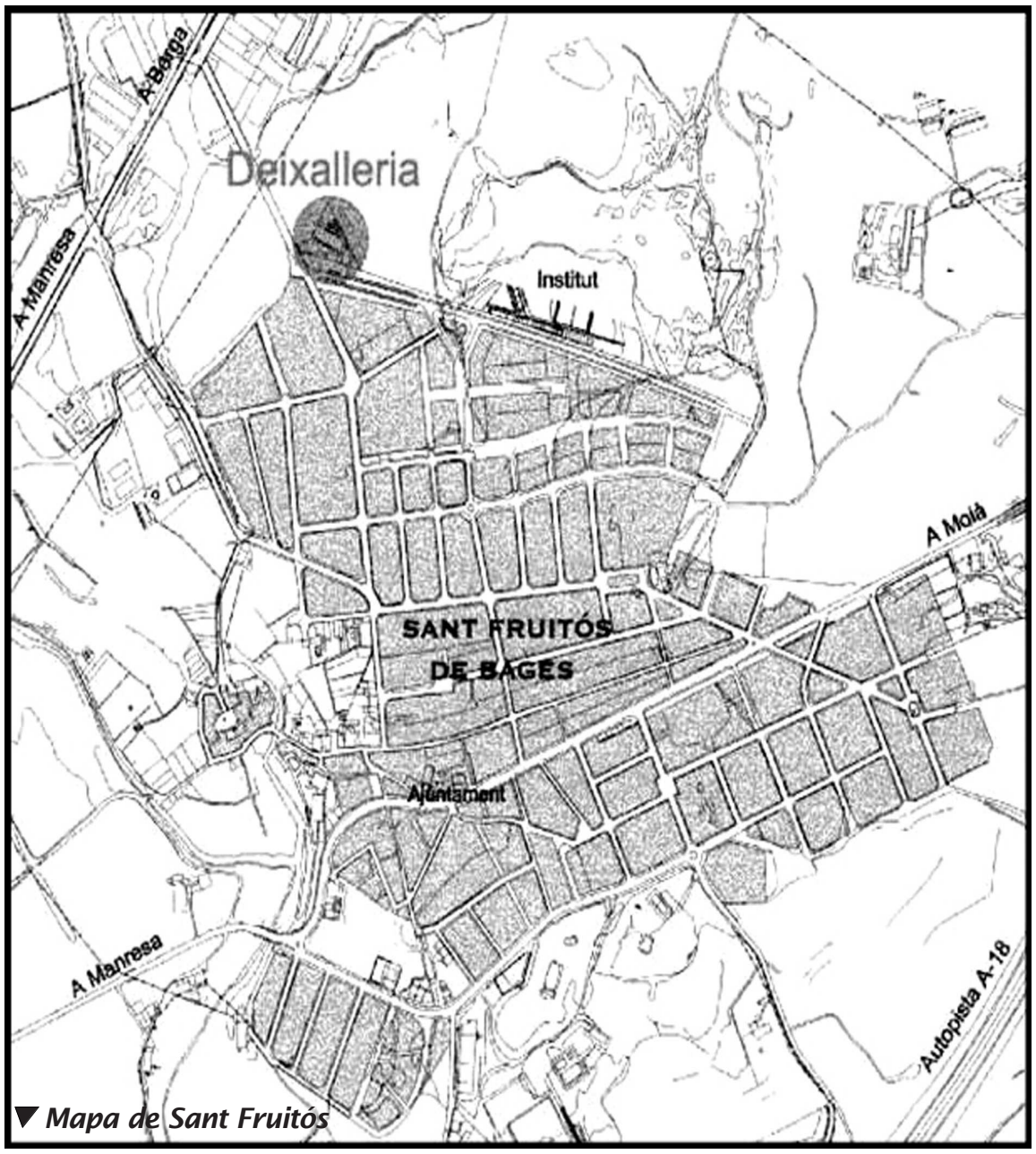

▼ *Mapa de Sant Fruitós*

Infrastructures i mobilitat

Segons el Pla, aquest darrer sistema s'ha d'integrar i ha d'anar en acord amb el creixement urbanístic previst en el Pla, tot i que una de les finalitats bàsiques d'aquest és la implamentació i potenciació de les xarxes destinades al transport de mercaderies i a la connexió de punts estratègics com són els polígons. En aquest sentit, el Pla incorpora projectes viaris com el nou tram de la C-16 entre Berga i Bagà o el desdoblament de la C-17, de Vic-nord fins a Ripoll i millora del tram Ripoll-Puigcerdà. Pel que fa la mobilitat interna dels sistemes urbans, cal destacar les noves obres del nus del Guix al Bages que enllaça la C-55, C-25 i C-16 o la constitució de la variant sud-oest de la C-55 a Manresa. El Pla, però, s'encara cap a la competitivitat exclusiva de l'ús del vehicle particular i no dóna massa millores al transport de mobilitat sostenible (bicicleta, transport col·lectiu...), tret d'algunes xarxes ferroviàries i la incrementació de l'oferta d'algunes línies intercomarcals de transport públic per carretera, com els trajectes Igualada-Manresa, Callús-Súria, Colònia Palà-Súria, Manresa- Monistrol de Calders i de les línies que cobreixen els nuclis a l'est del Pla.

El Pla, s'encara cap a la competitivitat exclusiva de l'ús del vehicle i no al transport de mobilitat sostenible

Pel que fa a la xarxa ferroviària, el Pla incorpora el projecte de l'Eix Transversal Ferroviari de Catalunya que permetria connectar el tram de Lleida a Figueres integrant l'àmbit central (Conca d'Òdena, Pla de Bages i Plana de Vic). En l'àmbit del Bages, es projecta un futur tren tramvia a Súria i Sallent amb la transformació de les actuals línies de mercaderies destinades a l'extracció de potassa de les mines de la zona. En el Pla però, no apareix la previsió que fa el Pla Director del Pla de Bages sobre el metro de Manresa o una extensió de la línia de tren que arribaria a Sant Fruitós i Navarcles.

Pel que fa a la situació d'un futur aeroport auxiliar al del Prat, es podria projectar cap a la comarca de l'Anoia després de l'oposició de diferents poblacions del Bages a albergar aquest tipus d'infrastructura.

▼ *Panoràmica de la montanya de sal de Sallent*

Nous vessaments del col·lector de salmorres a Súria i Sallent

En només 20 dies de diferència, el col·lector vessa tres vegades salmorra, afectant un paratge natural a Sallent, la Corbatera, uns camps de conreu i uns horts a Súria, el Fusteret.

Sallent, setembre 2008

salmorranas i Prou Sal

El Col·lector de salmorres, què és?

El col·lector és un tub que porta aigua salada des de les mines de Sallent i Súria fins al mar. Té dues branques, una arriba fins a Cardona i l'altra fins a Balsareny, s'ajunten les dues a Castellgalí i porten les salmorres dels diferents runams salins del Bages fins a la depuradora del Prat de Llobregat, des d'on s'aboca l'aigua al mar.

El col·lector és una mesura pal·liativa construït fa gairebé 20 anys que, tot i haver aconseguit disminuir la salinitat del Cardener i del Llobregat, no soluciona el problema dels runams, que segueixen salinitzant el territori. A més, ara el col·lector vessa sovint i tampoc ve de nou, ja que hi ha comptabilitzades més de 300 fugues des que es va instal·lar. Avui, és propietat de l'ACA (Agència Catalana de l'Aigua) i el gestiona l'empresa privada Aigües de Barcelona, que és l'encarregada de fer-ne el manteniment.

Vessaments a Sallent: espai d'interès natural la Corbatera

El 6 d'agost, a la Corbatera, espai d'interès natural i punt de parada per a moltes aus migratòries, s'hi produí un bassal d'uns 200m de llarg per 50 d'ample i d'una profunditat entre 1 i 30 cm. Tota la vegetació que creixia en el bassal ha mort, deixant una taca marró que ocupa una bona part de l'indret i que el fa pràcticament irrecuperable. El dia després Aigües de Barcelona va interrompre el pas d'aigua pel col·lector i va procurar buidar la bassa amb camions, però més d'una cinquantena d'arbres ja havien mort. A dia d'avui, la zona salinitzada es va ampliant, degut a les filtracions, destruint més i més vegetació de l'aiguamoll considerat com un dels espais naturals més rics i interessants del terme.
I l'empresa Iberpotash, mentrestant? Doncs com que el col·lector es va pagar amb diner públic i és propietat de l'ACA, no en té cap responsabilitat legal. Després d'aquesta violenta agressió cap al medi, veiem un cop més com una gran empresa contamina impunement i segueix traient benefici de la destrucció.

El dia 11, uns 500m al nord de la Corbatera, al mig d'un camp llaurat va aparèixer una nova bassa d'uns 120m de llarg per 25 d'ample, que Agbar s'afanyava a recollir amb camions. El camp, propietat d'un pagès de la zona, ha quedat totalment inservible per al conreu.

Vessament a Súria: horts del Fusteret

El passat 28 d'agost, en Josep, cap a les 8h del matí va treure el cap per la finestra de casa seva, al barri del Fusteret, que es troba just abans d'arribar a Súria. Va veure que un riu d'aigua brollava de la terra i passava sobre l'hort que té davant de casa. En Josep, ex-treballador de la mina, de seguida va endevinar que era una fuita del col·lector de salmorra que porta aigua salada des de la mina de Súria, propietat de l'empresa Iberpotash (que pertany a l'empresa israeliana ICL Fertilizers) fins al mar. Va trucar immediatament a la mina i seguidament van tallar el pas de salmorra pel col·lector.

L'endemà, van fer acte de presència a la zona afectada directius de la mina i tècnics d'Aigües de Barcelona per avaluar els danys causats per la fuita, per tal que l'asseguradora pugui indemnitzar els damnificats.
Una excavadora va desenterrar el col·lector tal de reparar-lo. El col·lector s'havia trencat per una saturació a la canalització que va provocar la ruptura del tub i va fer que la salmorra sortís a gran pressió cap a la superfície.
La imatge dels horts impressiona, els cultius i els fruiters estan grocs i sense vida i contrasten amb la verdor del voltant,...Com expressen els mateixos hortolans que cultivaven aquelles terres de vora el Cardener, és molt difícil que el què han perdut es pugui pagar amb diners. A part de la pèrdua de la collita, les terres per on ha passat la salmorra, han quedat inutilitzades pel conreu durant uns 10 o 15 anys, molt pitjor que un incendi o una pedregada, que només destrossen el cultiu; la salmorra obliga a abandonar terres que feia 100 anys que cultivava la mateixa família, terres amb fruiters centenaris,...

20 anys del "colador"

Cada fuita del col·lector de salmorres de la conca del Llobregat té per conseqüència la mort fulminant de la vegetació del lloc i la contaminació salina del sòl. Als primers anys de funcionament del col·lector de salmorres, de tant en tant es produïen vessaments accidentals, gairebé sempre trencaments causats per obres o per maquinària remenant-hi massa a prop. Darrerament, però, els vessaments de salmorra del col·lector són cada vegada més freqüents, afecten a més punts i no són causats per agents externs, sinó que es tracta de fuites degudes al propi mal estat del tub. Després de quasi 20 anys de funcionament, el col·lector de salmorres s'ha envellit. El tub principal és fet de material plàstic, però hi ha també elements i juntes metàl·liques. Amb els anys, la sal i el cabal de salmorra cada vegada més gran, el metall s'ha deteriorat. A l'interior s'hi hauran dipositat concrecions de sals complexes.

A més, la capacitat del col·lector ja fa anys que no dóna l'abast, per això el 2003 l'Agència Catalana de l'Aigua va presentar un projecte d'ampliació del col·lector. I curiosament el passat 28 d'agost, l'ACA posa en funcionament el primer tram del desdoblament, d'Abrera fins a la depuradora del Baix Llobregat, així milloren el gust i l'olor de l'aigua que arriba als ciutadans (de l'àrea metropolitana, és clar).

Tres vessaments en 20 dies, però aquests últims anys, només a la branca del Cardener, es poden comptabilitzar vessaments de salmorra del col·lector al pont de Malagarriga (enclavament de Pinós), en una torre del propi col·lector prop de Palà de Torroella (Navàs), a l'entrada sud de Súria, a Antius (Callús), a Sant Joan de Vilatorrada on va matar els plàtans del passeig, a la pollancreda de Miralpeix (Manresa) i tres més encara a Manresa, només en el curt tram comprès entre el Pont Vell i el barri de Sant Pau. En total, s'han produït més de 300 fugues i el runam del Cogulló i el del Fusteret segueixen creixent sense disminuir les agressions al medi ambient, les administracions segueixen callant o demanant a Iberpotash que sigui més respectuós amb el medi a canvi de res. Pensem seguir deixant que els esdeveniments ens sobrepassin? Des de Prou Sal ho tenim clar! PROU SAL!

Aquest és un dels preus que s'ha de pagar per tenir una empresa com Iberpotash a la comarca i per tenir unes instal·lacions obsoletes, gestionades per Aigües de Barcelona, que passen per les nostres terres vessant rius de mort.

Última acció de Prou Sal! Pancart a l'Eix Transversal

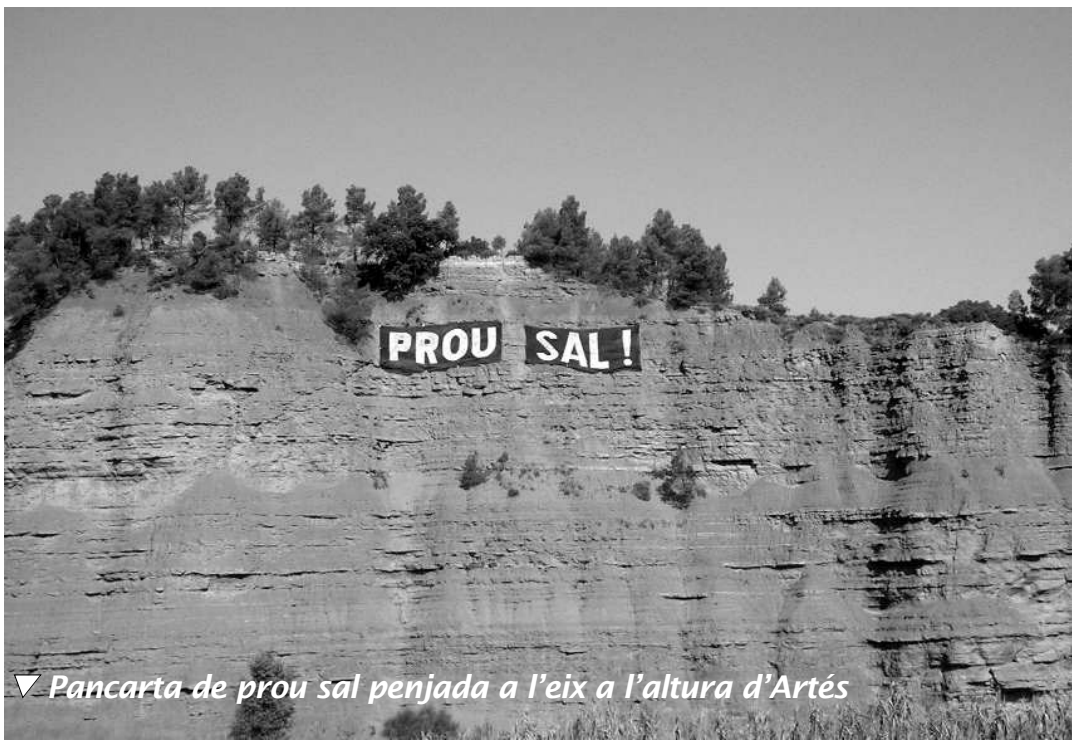

▼ Pancarta de prou sal penjada a l'eix a l'altura d'Artés

Sallent, octubre de 2008

Plataforma Prou Sal!

El passat dijous 2 El passat dijous 2 d'Octubre la Plataforma Prou Sal! ha penjat una enorme pancarta (25m x 5,5m) en una paret visible des de l'eix Transversal, a la recta situada entre Artés i Avinyó.

En la pancarta s'hi pot llegir les paraules que resumeixen la filosofia de la plataforma "Prou Sal". I pretén que es deixi d'abocar al runams salins (als quals s'hi aboca el voltant de 6.000 tones de sal diàries) i que es retirin immediatament els abocadors generats en tants anys d'existència.

Els runams salins, creats per l'activitat minera d'extracció de potassa, són actualment propietat d'Iberpotash, multinacional israelí de la potassa i dels fertilitzants (ICL Fertilizers). El runam del Cogulló de Sallent, tot i ocupar unes 40 hectàrees i més de 200 metres d'altura, ara el volen ampliar.

El Departament de medi ambient (en mans d'ICV, ecologistes de debò), vol duplicar ara aquest runam, que no té cap mesura d'impermeabilització i està salinitzant les aigües del poble i, a més, l'aigua del Llobregat fins que arriba a Barcelona.

Prova d'això és que actualment estan construint una planta dessaladora a Abrera per dessalar l'aigua, no del mar, sinó del propi riu!!!

Per a més informació:
www.prousal.org

Pobles del Llobregat: unim-nos! responem a les agressions que pateix el nostre riu!

Iberpotash es renta la cara, la salinització no para

Manresa/Sallent, Agost 08

Plataforma Prou Sal!

Després de la campanya de neteja d'imatge que Iberpotash va començar ara fa uns mesos amb l'obtenció dels certificats ISO de qualitat i mediambiental, a més de la càtedra per la mineria sostenible, ara ens sorprèn de nou.

L'última de la multinacional de la potassa que està destruint casa nostra és, ni més ni menys, pintar la façana de la fàbrica de color verd. Quina gran metàfora! Quina actuació més representativa i fidedigne del què pretenen! Vindria a ser com una declaració d'intencions: no hi ha cap intenció de solucionar el problema dels runams, sinó simplement de camuflar-lo i pintar-lo de verd. O sigui, actuar de cara a la galeria per poder seguir abocant al medi 6.000 tones de sal diàries impunement, això si, amb una imatge millorada. No els deixem que estiguin més tranquils, doncs fins que no es moguin per solucionar el problema real dels runams, és un insult a la dignitat i a la intel·ligència que pintin la façana de verd, mentre segueixen destruint casa nostra i el riu Llobregat dia a dia.

L'altra estratègia utilitzada per l'empresa amb el mateix fi ha estat posar un anunci d'Iberpotash a la contraportada del programa de festa major. Fins on pot arribar el cinisme? Té límits la hipocresia? O millor preguntem: quin preu té el poble, és a dir, l'anunci? Doncs 1.200 euros. Prou barat els ha sortit, mentre les conseqüències del què fan les paguem entre tots, i ben cares.

Volen netejar la imatge? Doncs si no netegen el què realment embruten, que és la sal, perquè no els hi embrutem? Si pretenen donar una imatge que no és, contribuïm entre tots a desemmascarar-la i equiparem-la amb la realitat que vivim els sallentins cada dia.

▼ Estat en què va quedar l'hort d'un veí de súria després d'un vessament

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difussor de les idees anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos esquerre.
Berga.

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs

Distri de material alternatiu
Llibreria i Arxiu Històric
C./ del Balç, 4. Berga

BAR DEL MERCAT
c./ Mossèn Huch, 11
(Mercat Municipal) Berga
Tel. 938221334
-Tapes variades, esmorzars, entrepans freds i calents, sucs naturals i gran assortit de tes aromàtics-

Desemmascarem Tyco Electronics

Berga, octubre de 2008

Barrikada

El 4 de setembre passat sortia publicat a la premsa la notícia del tancament de la planta de Berga de l'empresa Tyco Electrònics. Aquesta decisió empresarial suposa l'acomiadament de 121 treballadors pel què fa al Berguedà, 69 a Montcada i Reixac i 23 més a Barcelona. El tancament de la planta de Berga es farà efectiu d'una manera progressiva durant l'any vinent, amb un 60% dels acomiadaments entre gener i maig i la resta fins a finals d'any. A més, la multinacional ha posat a la venta la seva planta de Valls on hi treballen 112 treballadors i on s'hi fabrica cablejat. Les raons que expliquen la venta de la planta (segons l'empresa) serien que el cablejat ha deixat de ser un sector estratègic per a Tyco. Tyco actualment ocupa 754 persones a Catalunya, per tant el pla inicial de l'empresa afecta al 28,2% de la plantilla. L'actuació de Tyco forma part "d'un pla de reestructuració per reduir costos" i proposa l'acomiadament de 850 treballadors; dels quals només 213 serien catalans. La resta, més de 600, són de dues plantes franceses del grup.

TYCO ELECTRONICS AMP ESPAÑA SA va tancar el 2007 amb beneficis

La planta que Tyco té a Berga només té 8 anys i es dedica a la injecció de plàstics. Els arguments que Tyco ha donat per justificar el tancament han estat la reducció a tot Europa de les vendes de vehicles i l'estimació que fins a finals d'any se'n vendran un 30% menys. Això afectarà a les indústries auxiliars, com és el cas de Tyco. Textualment per Tyco el tancament de la planta de Berga és degut a un seguit de mesures "per fer front a la dura competència en el sector", que han de servir "per optimitzar, reduir costos i millorar la competitivitat de l'empresa". Tot i així la empresa TYCO ELECTRONICS AMP ESPAÑA SA (de la qual forma part la planta de Berga) va tancar el 2007 amb beneficis (com veurem en els següents apartats de l'article).

Els mitjans de comunicació, dia a dia, ens expliquen que aquesta tendència a la deslocalització que pateixen les indústries europees, forma part d'un procés molt més ampli de divisió internacional del treball de la mà de la globalització capitalista. Així les empreses d'aquí no podrien competir amb les empreses d'altres països que tenen els sous més baixos i es veurien obligades a canviar d'ubicació (o a deslocalitzar-se, com es el cas de la planta de Berga). Dins d'aquesta lògica entrarien també les demandes de "flexibilitat" (que els acomiadaments siguin més barats) per ser més "competitius" i per "dinamitzar" l'economia.

Per CCOO i UGT cada tancament suposa una oportunitat per embutxacar-se un bon pessic per gestionar la derrota.

Però aquest argument parteix de que l'empresa i els seus treballadors són la mateixa cosa, negant la realitat que uns es veuen obligats a vendre la seva força de treball a canvi d'un sou que no es equivalent a la riquesa que el mateix treballador genera. Així, les classes socials existeixen i uns i altres viuen una realitat molt diferent, per això els arguments de la divisió internacional del treball no poden tenir-se en compte fins que les empreses no siguin portades pels mateixos treballadors i els guanys repartits equitativament. Els treballadors són una cosa i els empresaris en són una altra i és normal que cada un defensi els seus interessos (lògicament contraposats).

En tot cas, i com veurem a continuació, Tyco a l'estat espanyol té beneficis i si tanca la planta de Berga és perquè si s'instal·la a països on els salaris són més baixos en tindrà més.

El passat 9 d'octubre va tenir lloc a Berga una manifestació contra els acomiadaments. En total es van aplegar més de 700 persones vingudes de les diferents plantes afectades pel "pla de reestructuració" de l'empresa sota el lema "per l'ocupació al Berguedà i el futur industrial de Tyco Electrònics". La manifestació, que va recórrer els principals carrers de la ciutat estava convocada pels "sindicats" CCOO i UGT. De fet això va quedar més que clar pels que ens vam acostar a la marxa, doncs hi havia més banderoles de propaganda sindical que de denúncia del tancament. I és que per CCOO i UGT a banda de publicitar els seus respectius sindicats, cada tancament suposa una oportunitat per embutxacar-se un bon pessic per gestionar la derrota.

Si tanca la planta de Berga és perquè si s'instal·la a països on els salaris són més baixos tindrà més beneficis.

Encara més patètic va ser la presència de polítics locals que no van dubtar en suplantar a les veus dels propis treballadors (almenys al canal taronja). La primera tinent d'alcalde, Maribel Iglesias, s'encarregava de condemnar el tancament, tot i que no sabem en quina fàbrica afectada pel tancament treballa. A part de no viure els mateixos problemes que els afectats directes, els polítics també són responsables

Continua a la pàgina següent

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

Serralleria berguedana
info@serralleriaberguedana.com
938211395

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

d'aquesta situació, és més, són ells els que van posar les mil i una facilitats a l'empresa des d'un primer moment.

D'altra banda, segons informava ràdio Berga, si els 121 treballadors de Tyco Berga s'apuntessin a la vegada a l'atur la taxa pujaria fins al 11,55 % i la xifra de persones a l'atur seria un total de 1950. En tot cas, dels mateixos treballadors dependrà que aquesta xifra sigui una realitat.

Dijous 9 d'octubre Regió 7 obria edició amb la notícia que Tyco ja ha posat a la venda els seus terrenys a la Valldan. Com explicaré més endavant aquests terrenys van ser cedits per l'Ajuntament de Berga ja 13 anys. També aquest cas té bastants similituds amb el tancament de Madrid i Valladolid, que també explico més endavant. En total són 6597 metres quadrats, amb una nau de gairebé 4000 metres quadrats.

Parlem de la multinacional Tyco

Tyco és una multinacional nord americana dedicada a la fabricació de components d'enginyeria electrònica. Aquesta multinacional està formada per un conglomerat d'empreses distribuïdes arreu del món, totes amb funcions molt concretes. Fabrica al voltant d'uns 50.000 productes d'enginyeria de precisió, és present a més de 25 països, opera a més de 50 i ven els seus productes a més de 150 països. A la seva pàgina web, Tyco es felicita per haver tingut unes vendes de més de 13.000 milions de dòlars en el darrer any 2007. Ara mateix Tyco compta amb uns 92.000 treballadors repartits per tot el món. Tot i així la majoria estan a Àsia (38.000), on només a Xina n'hi té 32.000. A Amèrica 27.000 persones treballen a les seves instal·lacions i pel què fa a Europa i Àfrica també n'hi té 27.000. Com veurem més endavant, Tyco té tendència a anar tancant les seves plantes europees per anar-ne obrint de noves a països on les condicions d'explotació són molt pitjors que a Europa i per tant, els seus beneficis majors.

Pel què fa als productes que fabrica Tyco, un 16% té a veure amb telecomunicacions, un 31% amb la indústria de l'automòbil, un 9% fa referència a material per ordinadors, un 5% del total són peces per electrodomèstics, un 4% per xarxes de connexió, un 2% per articles electrònics pel consumidor, mentre que un 5% del total dels productes que fabrica aquesta multinacional té a veure amb la indústria de la guerra, doncs com ens informa la seva pàgina web van destinats a la indústria aerospacial i a defensa.

Pel què fa als beneficis de Tyco l'1 de maig del 2008 podíem llegir al diari digital el Economista com Tyco duplica els beneficis i supera les previsions: "El conglomerado estadounidense Tyco International ha anunciado hoy unas ganancias por operaciones continuas de su segundo trimestre fiscal mayores que las esperadas y elevó sus previsiones, debido a que cuatro de sus cinco divisiones reportaron incrementos de utilidades de dos dígitos. En concreto, los beneficios por operaciones continuas fueron de 273 millones de dólares, o 56 centavos por acción, frente a los 164 millones, o 33 centavos por título, del mismo periodo del año pasado.", tot i així la multinacional també durant aquest període, segueix acomiadant treballadors.

▼ *Planta de Tyco*

Parlem de Tyco Electronics amp España SA

Aquesta empresa, que té la planta aquí al Berguedà, forma part de conglomerat de Tyco. L'empresa (anomenada abans del 2000 AMP) compta amb un capital social de 55 milions d'euros, amb un import net de xifra de negocis al 2007 de més de 136 milions d'euros. Segons el registre mercantil, l'activitat principal seria la fabricació i venda de terminals i connectors elèctrics i electrònics. La distribució de vendes seria sobretot a l'estat espanyol, però també vendria a Europa i a fora. El 2007 comptaria amb menys de 800 treballadors a totes les plantes i oficines del territori (aquí s'inclourien les de Berga també) i comptaria amb 76 directius. Els beneficis de l'empresa el 2007, segons el registre mercantil, ascendirien a més de 2 milions a Europa, però és possible que siguin molt més doncs, com més declaren més impostor han de pagar. A més els ingressos pel 2007 ascendirien a més de 166 milions d'euros.

Pel què fa als òrgans socials el president és Henning E Jensen, mentre que el gerent és Martín Alonso Sala, tot i que aquest té 13 càrrecs més en aquesta societat. Carlos Bartes Blázquez és director financer entre altres coses, doncs també ostenta 10 càrrecs més. És també, juntament amb Martín Alonso, director general i conseller de Ici seguridad SA, president de Tyco Electrònics raychem SA, conseller de Tyco marine SA, apoderat de Microser Electrònics SL (que va tancar l'any passat deixant més de 300 persones al carrer), apoderat de Thinlayer SL, apoderat de Diamit SL i finalment conseller de Tyco Iberia SL.

◣ ***La generalitat de Catalunya els va concedir fins a tres subvencions i també l'institut de la reestructuració de la mineria del carbó i desenvolupament alternatiu. Un total de mes d'un milió set-cents mil euros en subvencions.***

Pel què fa a les vinculacions societàries de l'empresa en concret, com he comentat forma part del conglomerat de Tyco, per tant participa en una entitat més, té com a accionista a un altre entitat, és matriu de dues més i està relacionada amb 10 entitats més. Totes de l'entramat de Tyco.

Pel què fa a les subvencions aparegudes a les memòries del dipòsit de balanços al registre mercantil, hi he trobat fins a quatre subvencions concedides a l'empresa des del 2006. La Generalitat de Catalunya els va concedir fins a tres subvencions, la primera de 300.000 euros, la segona de prop de 850.000 euros i finalment una tercera de 273.730 euros. També l'institut de la reestructuració de la mineria del carbó i desenvolupament alternatiu de les comarques mineres els hi va donar 284.000 euros. Un total de més d'un milió setcents mil euros en subvencions. A aquesta xifra s'hi ha de sumar 467000 eurus, el valor de 7000 metres quadrats que l'Ajuntament de Berga va regalar ara fa 13 anys a l'empresa, perquè s'instal·lés al polígon de la Valldan i que els polítics berguedans ara demanen tímidament a l'empresa… Aquesta però ja els té a al venta.

◣ ***Tyco va vendre la planta a Denali per 1 euro (segons la mateixa escritura de compraventa).***

Aquestes són només les subvencions a Tyco electrònics AMP España, però altres empreses de Tyco també instal·lades a l'estat espanyol han gaudit de subvencions milionàries, com és el cas de Microser Eletrònics SL que va rebre 28 milions d'euros en 8 anys, en concepte d'ajudes a les plantes de Madrid i Valladolid abans que aquests dues plantes tanquessin. Així Tyco des de les seves respectives empreses va demanant subvencions milionàries abans que les seves plantes vagin tancant i es vagin deslocalitzant a països on poder treure encara més benefici.

Altres tancaments de Tyco

Madrid i Valladolid

El dimarts 13 de Febrer del 2007 el diari el dia de Valladolid publicava "Tyco microser presenta suspensión de pagos 9 meses después del ERE". I és que a l'abril del 2006 l'empresa nortamericana Denali va comprar Tyco microser i tot seguit va presentar un expedient de regulació d'ocupació, que va afectar a 400 treballadors i va derivar amb el tancament de la fàbrica madrilenya i la continuïtat de la de Boecillo. Els sindicats oficials van firmar aquest acord d'acomiadament pel compromís que la planta de Boecillo no es tancaria en un futur. Nou mesos després, com diu el titular del diari, l'empresa presenta suspensió de pagaments pel que 330 treballadors més aniran a petar al carrer. Segons els mateixos treballadors: "Se ha demostrado que la estrategia de Denali Partners LLC no era potenciar la planta de Valladolid sino la de realizar una maniobra de especulación inmobiliaria con los terrenos de las factorías de Madrid y Valladolid así como eliminar toda mención a la multinacional Tyco Electronics, que es la que nos vendió a este grupo inversor que se ha encargado de hacer este trabajo sucio" (extret de http://tycomicroser.blogspot.com/) És mes, Tyco va vendre la planta a Denali per un euro (segons la mateixa escriptura de compravenda).

Després de varies manifestacions i accions de protesta, CC.OO i UGT es salten el què s'havia aprovat a les assemblees de treballadors i firmen

Continua a la pàgina següent

tot el que l'empresa els hi posa sobre la taula. És per això que la CGT va realitzar una manifestació el 18 de maig que va acabar davant les seus de CCOO i UGT, on va repartir un pamflet on s'hi podia llegir: "Con esta manifestación, pretendíamos que los ciudadanos de Valladolid, supieran que CCOO y UGT, han servido, una vez más para allanar el camino de la empresa, que en ningún momento han respetado la decisión acordada por referéndum por la mayoría de la plantilla del NO a la firma del acuerdo, incluso llegando a ocultar datos a los trabajadores y que jamás han luchado por mantener el empleo".

València

El dijous 6 de desembre de 2007 Terra actualitat publicava: "Tyco cerrará a finales de 2008 la planta de Valencia y producirá en China" La planta es va tancar i 90 treballadors es van quedar al carrer. Les indemnitzacions van anar d'entre els 67 als 69 dies per any treballat per la majoria de treballadors, amb un màxim de 42 mensualitats.
Com es podia llegir també a la premsa del moment, les raons que motivaven al tancament de la planta d'Albuixech (València) no són que no sigui productiva, sinó que els beneficis que obtindrà l'empresa a Xina seran molt majors.

Hi ha alguna cosa a fer?

És interessant veure les ajudes que reben aquests tipus de multinacionals, el poder que arriben a tenir i la impunitat amb la qual actuen. Però també es interessant pensar i repensar la manera de fer front al domini. Les multinacionals representen concentracions de poder enormes, més que els estats, que condicionen la teva vida i prenen decisions sense consultar-ho des de milers de quilòmetres, obeint a finalitats particulars i a interessos

◣ CC.OO i UGT es salta el que s'havia aprovat a les assemblees de treballadors i firma tot el que l'empresa li posa sobre la taula.

econòmics. Si els anarquistes ens oposem a l'existència del poder i apostem per la sobirania personal, les multinacionals representen a l'igual que els estats tot allò contrari al què defensem nosaltres.

Pel què fa als treballadors de Tyco crec que l'única manera de fer front a l'empresa és la lluita per mitjà de l'acció directa, és a dir, la no delegació, ni a polítics (responsables tots de la situació actual) ni a sindicats pactistes. Que siguin els mateixos treballadors sense intermediaris els que portin el conflicte i, a la vegada, radicalitzar-lo per intentar fer el màxim de mal a la empresa. De fet de la mateixa manera com s'han guanyat totes les lluites obreres a casa nostra al llarg de la història fins a la mal anomenada transició.

Si la lluita és sense intermediaris (CCOO, UGT, polítics,...) i és duta pels propis treballadors, que contin amb nosaltres pel què sigui i fins al final.

Carta de Pako als seus ex companys de Tyco microser

"Lo primero de todo quería mandar mis felicitaciones a toda la gente que luchó por lo que consideró justo y no se dejó influenciar ni por los unos, ni por los otros. Esos luchadores incesantes, íntegros y valientes que no se dejan embaucar: personas que no mendigan limosnas, sino que exigen lo que les corresponde.

Aquellos que, por el contrario, practicaban la defensa enardecida del servilismo, basándose en la cobarde premonición de una derrota anticipada sin haber disputado ninguna batalla; aquellos que convirtieron las manifestaciones de protesta de los trabajadores en campañas electorales; aquellos que rozan la cabeza contra el suelo por no poder levantarla a causa de su deplorable actuación;... A esos sólo se les puede tener lástima; porque su continua reverencia ante el amo les acarreará problemas de columna durante el resto de su muerte en vida.

A pesar de que la rendición condicional que firmaron les ha proporcionado un supuesto beneficio individual, han tenido que pagar un precio muy alto y por ser conscientes de ello se han rodeado de afiliados que practican el vasallaje y señalan encolerizadamente con su dedo acusador a sus "compañeros radicales", excluyéndoles para impedir que cuenten esta historia de privilegios a cambio de subsistencias ajenas.

También resulta paradójico, como la encarnizada crítica de la preferencia en las contrataciones muda repentinamente en defensa exacerbada, cuando se intercambian los papeles y pasamos a ser uno de los vasallos "elegidos". Esta dualidad demuestra los férreos principios y la honestidad de los interesados en fomentar la desigualdad de oportunidades."

Readmissió Montse!

▼ Concentració de CNT-Alt el dissabte 18 d'octubre demanant la readmissió de la Montse

Manresa, octubre de 2008

CNT-AIT Manresa

La Montse ha estat acomiadada injustament. La nostra companya, a l'exigir els seus drets fonamentals, estava rebent per part de la seva encarregada, ja d'un temps endarrere, pressions fins al moment de fer-se insuportables per a la companya i acabant en un atac d'ansietat per l'assetjament sofert i la baixa mèdica. Estant en aquest procés de baixa mèdica la nostra companya ha estat acomiadada. La companya també ha sofert una sèrie d'irregularitats per part de l'empresa: treballava 44 hores setmanals, mentre l'empresa solament li cotitzava a la seguretat social 40 hores, l'empresa no havia pactat el calendari laboral amb les seves treballadores i a això se li suma que la Montse realitzava tasques a l'empresa que no es corresponien amb la seva categoria professional. La Montse duia la botiga ella sola, mentre que la seva categoria era la d'ajudant de dependenta, robant-li l'empresa la diferència de salari i drets que li corresponien. Les reivindicacions de la Montse són les següents:

- Pagament dels salaris no reportats fins a la data de la seva readmissió.
- Signatura del calendari laboral incloent vacances no gaudides fins a la data.
- Contracte indefinit.
- La categoria laboral que li correspon.
- Pagament d'uns dies no pagats (de l'1 al 7 d'Agost).
- Retribució de les hores extres segons conveni.(unes 44 hores mentre cotitzava 40).
- Cessament de l'abús d'autoritat de la seva encarregada Mercè i retractació per escrit.

Envia faxos i e-mails en solidaritat amb la companya FAX 93.877.19.16 , FAX 93.8742062 i correus electrònics a bonetroca@adifad.ictnet.es amb aquest text:

L'EMPRESA BONET ROCA VULNERA ELS DRETS DELS SEUS TREBALLADORS

o Van acomiadar la treballadora Montse estant de baixa, produïda per l'assetjament laboral de la seva encarregada Mercè, al reivindicar els seus drets.

o La categoria laboral que tenia, no es corresponia amb la feina que feia, robant-li a la treballadora la diferència de salari i drets.
READMISSIÓ MONTSE!!!

Sindicat d'Oficis Varis de la CNT/AIT Manresa

Ruta dels Maquis

▼ Participans del ruta dels maquis a Barcelona

La marxa a Barcelona

Bagà, setembre de 2008

Sonya Torres

Dins dels actes de la Marxa Homenatge als Maquis 2008, el dia 7 de setembre, es va fer un recorregut de més de cinc hores organitzat pel Col·lectiu Negres Tempestes i l'Ateneu Llibertari de Sants que va seguir la pista dels maquis ha Barcelona. Foren molts els espais de la ciutat que van esdevenir escenaris de la lluita anti-franquista i als seus carrers es practicaren sabotatges, atracaments, distribució clandestina de fulletons i també assassinats i empresonaments. Aquesta ruta recupera els espais de la ciutat i els episodis de la nostra història, poques vegades recordats, episodis relatats i conduïts per Miquel Torrijos i Agustí Giralt i distribuïts en set parades o punts estratègics. El punt de trobada va ser a la Plaça de Sants, al costat del monument el ciclista, on es va presentar una introducció de la història del MLR (Movimiento Libertario de Resistencia), Òrgan de defensa de les JJLL de Catalunya i Balears i les primeres accions del Quico Sabaté (octubre 1945).

El segon punt d'aturada fou a la Plaça Bonsuccés, davant del Bar Castell, establiment que encara existeix avui, on va tenir lloc l'ajusticiament del confident Eliseu Melis Díaz (1 agost 1947).

El tercer punt estratègic del recorregut va ser la Plaça de la Catedral, on es varen explicar els fets que portaren a la col·locació de bombes (maig 1949), arran de que es discutia a l'assemblea de l'ONU el cas de l'estat espanyol i d'alguns països sud-americans que havien proposat la "normalització" de les relacions diplomàtiques (Brasil, Perú i Bolívia) i, per tant, anul·lar la recomanació de 1946 de no acreditar ambaixadors o ministres. Aprofitant una visita de Franco (30 de maig de 1949) es van col·locar algunes bombes (una a l'altar de la Catedral) que van suposar la destitució del cap de policia de Barcelona.

El quart punt de la ruta va ser al Carrer Sant Pere més Baix, per tal d'explicar in situ la mort de Josep Sabaté i Llopart (germà del Quico). Tenia una cita amb alguns companys al Carrer Trafalgar. En arribar a la parada del tramvia del carrer del Bruc número 42, Josep va detectar la presència policial i va disparar. Va fugir pel carrer Trafalgar, però es va trobar amb dos policies que l'esperaven a prop del carrer Sant Benito. Josep va disparar i va matar a un d'ells. Altres policies que es trobaven molt pròxims van disparar i ferir greument en Josep, que encara va poder fugir per la plaça Sant Pere fins arribar a una farmàcia del carrer Sant Pere més baix, ajudat per un vianant, on va morir (17 juliol 1949). A partir d'aquests fets i les nombroses baixes que provocaren i la caiguda en massa de militants, començà una nova etapa caracteritzada per l'acció i portada a terme ja no tant des de l'interior del país sinó des de l'exili.

Al cinquè lloc de visita, la Sagrada Família, no vàrem poder acostar-nos per falta de temps, però sí que es varen explicar els fets dels atemptats frustrats contra Eduardo Quintela (confident addicte al règim), un dels quals va ser portat a terme pel grup d'Els Manyos en col·laboració amb el grup del Quico (2 de març de 1949), quan el cotxe oficial va enfilar el Carrer Marina i entre el Carrer Mallorca i el Carrer Provença (a cent metres de la Sagrada Família) dos vehicles esperaven el pas del cotxe de Quintela. Van disparar, però al vehicle no hi anava Quintela, si no dos caps de la Falange que resultaren morts.

El sisè lloc de visita del recorregut fou l'immoble de "La Casita Blanca", situat al Carrer Bolívar número 1, a prop de la Plaça Lesseps, lloc de concentració de la burgesia i els falangistes que llogaven els "mobles" (habitacions per portar-hi les amants i prostitutes). El grup del Facerias, que estava necessitat de diners i aquests no arribaven des de l'exili, va decidir donar un cop al "Sublimeu Pedralbes". La mitjanit del 21 d'octubre del 1951 sis persones van donar el cop després d'apoderar-se d'un Cadillac. A l'establiment hi havia Antonio Masana Sanjuán, notori franquista que es trobava amb una neboda seva, que va intentar evitar l'atracament però va resultar mort.

La ruta es va acabar davant de la Presó Model de Barcelona, lloc simbòlic de la repressió franquista.

La marxa dels maquis a Berga

Berga, octubre de 2008

Pep i tu

Enguany era la onzena edició de la Marxa-Homenatge als Maquis i com no, els actes de Berga no hi podien faltar. En aquesta edició destacava la presentació del llibre de Joan Busquets editat pel Centre d'Estudis Josep Ester Borràs: El senzill. Guerrilla i presó d'un maqui. Just el fet de tenir el llibre a temps és el motiu que ha fet que els actes de Berga fossin en aquesta edició al setembre i no el darrer cap de setmana de juliol com sempre. A part, la ja tradicional caminada per les bases guerrilleres de Cal Moreno i la concentració on hi ha la placa en record i homenatge a Joan Vilella, Josep Bertobillo i Josep Puertas, van acabar d'omplir una jornada d'actes que va concloure amb la sempre sorprenent i increïble "Cagalera Conspiracy", que va tornar a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat. Fins l'any que ve!

Anul·lació judicis franquistes per a tots

Bagà, setembre de 2008

Sonya Torres

El passat 29 de setembre, a dos quarts de vuit del vespre, es va celebrar a l'Auditori de la Generalitat de Catalunya l'acte d'homenatge al President Lluís Companys (1882-1940) amb motiu del 68è aniversari de la seva deportació i posterior afusellament. Hi van ser convidats el cònsol general de França, Pascal Brice, i la cònsol general d'Alemanya, Christine Gläser que van parlar en nom dels seus respectius països en un acte de desgreuge a Companys, entregat durant la Segona Gerra Mundial, des de la França ocupada pels nazis a les autoritats de la dictadura franquista espanyola, sense respectar el dret internacional d'extradicions. Companys es va exiliar el 23 de gener de 1939 a França. El 13 d'agost, malgrat disposar de la condició de refugiat polític reconeguda per les autoritats franceses, va ser detingut al seu domicili de La Baule-Les-Pins, a la Bretanya. La detenció la va practicar la policia alemanya (Gestapo), que havia rebut informació (oficial o extraoficialment) de la policia francesa. Rapidament va ser conduït a la direcció general de Seguretat, situada a la Puerta del Sol de Madrid, on va ser torturat i interrogat, i posteriorment conduït al Castell de Montjuïc, on va ser afusellat l'alba del 15 d'octubre de 1940 després d'un judici sumaríssim sense garanties processals. El seu cas ha estat similar al de tants altres exiliats del franquisme...

Com a membre l'Ateneu Columna Terra i Llibertat i Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga vaig volguer sumar-me a aquest modest però simbòlic gest, el primer de caire diplomàtic internacional, amb una acció reivindicativa per tal de recordar als assistents a l'acte de la Generalitat que TOTS els condemnats mereixen l'ANUL·LACIÓ DELS JUDICIS FRANQUISTES. L'acte va ser iniciativa de la Comissió de la Dignitat i inaugurat amb les paraules del seu representant Josep Cruanyes, qui molt encertadament va reivindicar el fet que "no fa falta cap certificat que digui que la condemna de companys va ser injusta..., ni la Generalitat ni la família haurien de demanar la rehabilitació, si no l'anul·lació del judici." El cònsol francès va recordar la seva àvia, també exiliada, i va voler identificar la història del seu país amb la resistència.

La cònsol d'Alemanya va recordar que Helmunt Kolh ja havia demanat disculpes anteriorment al nostre país per les deportacions i execucions comeses injustament pel règim nazi, també va assenyalar el camí que ha portat ha terme el seu país per tal d'intentar reparar la injustícia històrica en tres línies de treball que suposen un model ha seguir: en primer lloc, cal indemnitzar les víctimes pels treballs forçats, les tortures i els empresonaments patits injustament; en segon lloc, cal l'anul·lació de tots els judicis portats a terme pels règims feixistes; i en tercer lloc cal recordar pedagògicament, a escoles i museus, els fets històrics i les negatives conseqüències que el racisme, l'antisemitisme i les ideologies totalitàries han tingut per la humanitat per que mai més es tornin a repetir uns fets tant execrables com els viscuts a l'Europa del feixisme.

Després va intervenir Carod Rovira recordant la figura de Companys i que és a l'Estat espanyol a qui correspon l'anul·lació del seu procés judicial així com l'anul·lació de tots el processos. L'acte el va acabar l'actor Jordi Dauder amb una emotiva lectura de l'Oda a Companys. Em d'agrair la tasca de rescat de la memòria històrica dels represaliats del franquisme portada a terme per M. José Barreiro, familiar d'afectats, amb qui conjuntament portàrem a terme l'acció reivindicativa a la Generalitat, i amb qui pròximament iniciarem una campanya de recollida de signatures per L'ANUL·LACIÓ DE TOTS ELS JUDICIS FRANQUISTES.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Col·labora amb el Pèsol Negre!

Anuncia't, envia'ns articles, dibuixos, poemes... a: pesolnegre@berguedallibertari.org

NOCIONS SOBRE COLOMBIA: DE L'EXTENSIO DEL NARCOTRAFIC A LA LLEI DE "JUSTICIA Y PAZ"

El negoci de les drogues és en l'actualitat un dels negocis més rentables del capitalisme. Segons les mateixes Nacions Unides el valor del negoci al planeta està entre els 300 i els 500 mil milions de dòlars anuals, situant-se com la segona economia mundial darrere del comerç de les armes, i avançant la mateixa economia del petroli. Comprendre aquesta realitat és comprendre els motius que fan que es mantingui en la il·legalitat.

El principal contacte que han tingut la majoria dels habitants de l'estat espanyol amb la cocaïna és a través del seu nas. Com és sabut per tothom els països europeus i els Estats Units són els principals consumidors de la cocaïna que es cultiva en països com Colòmbia. Així ho reflecteixen organismes com l'Observatori Europeu de les Drogues i la Toxicomania en el seu informe anual de l'any 2007, on s'afirma entre altres coses que la cocaïna és la segona droga il·legal més consumida a Europa i que fins a 12 milions d'europeus l'han provat almenys una vegada (un 4% de la població europea).

Colòmbia és el principal país productor i exportador de coca del món . A hores d'ara aquesta substància s'ha convertit en un dels puntals de l'economia del país, sent la seva major font d'ingressos darrera la indústria del petroli i la mineria. Per entendre la seva entrada en el negoci de les drogues il·lícites ens hem de remuntar a finals dels anys 60. L'augment en els països econòmicament més desenvolupats del consum de marihuana, propiciat en part pel boom de la contracultura beat i hippy, implicà que alguns elements del país andí veiessin la possibilitat de realitzar negocis amb aquesta substància. El cultiu es mantingué fins que la multiplicació de països productors de la mata i l'aparició en els propis països consumidors de cultius de marihuana, obligaren a substituir aquesta planta verda pel denominat or blanc.

◣ El negoci de les drogues és en l'actualitat un dels negocis més rentables del capitalisme. Segons les mateixes Nacions Unides el valor del negoci al planeta planeta està entre els 300 i els 500 mil milions de dòlars anuals, situant-se com la segona economia mundial darrere del comerç de les , i avançant la mateixa economia del petroli.

Les primeres plantacions comercials destinades a la producció de coca a Colòmbia aparegueren a principis dels anys 80 i vingueren acompanyades del cultiu d'amapola. A diferència d'altres estats com el Bolivià no havia estat mai un producte autòcton del país. Tan sols algunes comunitats indígenes residuals la cultivaven per fer front a la gana, a la set o al cansament o com a part implícita de les seves pràctiques ancestrals. La davallada dels preus dels monocultius "tradicionals" com el cacau o el cafè; l'agudització de l'obertura econòmica propiciada pel Banc Mundial durant els mandats de Virgilio Barco i César Gaviria que comportaren una greu crisi en els sectors rurals; l'existència de distintes xarxes de narcotràfic ja organitzades; l'augment de demanda d'aquesta substància a Europa i a Estats Units arrel de la deselitització de la droga a través del crack; o l'existència d'àmplies zones sense cap tipus de presència estatal, són alguns dels motius que ens poden ajudar a entendre la seva ràpida expansió.

Moltes famílies de camperols desplaçades de la violència que habitaven les zones rurals començaren a descombrar la selva per donar pas a aquest cultiu. La inexistència de bones vies de comunicació a la zona i la subjecció de l'economia nacional a l'economia global, impossibilitaren la sortida a un preu raonable dels productes autòctons de mercat intern com la iuca, l'arròs, el plàtan o el cacau i condemnaren a la gran majoria dels habitants a entrar en aquesta economia il·legal. Un cultiu del què no sols es beneficiaren les famílies camperoles sinó moltes altres famílies de Colòmbia amb pocs recursos que emigraren a trebal-

lar, tot participant directament en alguna part del procés productiu o en les noves economies emergents que generà aquest comerç. I és que s'ha d'entendre que de la coca no només en viuen els petits propietaris dels terrenys on s'ha plantat. Es converteix en una veritable economia regional que beneficia (monetàriament) a transportistes, petits científics encarregats d'un primer processament, obrers raspadors contractats, dones encarregades del manteniment i neteja de les llars de les veredes, petits comerciants,... La participació de tots/es aquests/es treballadors/es humils en el "boom de la coca" no ha reportat però, ni molt menys, grans beneficis a aquest sector, sinó que simplement ha permès la seva subsistència. Es tracta del sector de població que sempre s'ha mantingut a la base de la piràmide dels beneficiaris del cultiu, que rep una retribució unes 250 vegades inferior al producte de la seva venda i 40 vegades inferior a la que perceben els intermediaris exportadors. Però de la coca també se'n beneficien altres sectors. Uns segons beneficiaris que integrarien el sector mig de la piràmide són aquests intermediaris que refinen i exporten el producte, que configuren una part més reduïda de població i que vindrien a conformar els càrtels nacionals. I per últim, a l'esglaó més alt de la figura geomètrica trobem els grans traficants distribuïdors, assentats als EUA o a Europa, que es lucren amb el percentatge més elevat del producte. Entre el 96% i el 98% dels guanys totals s'integren a la economia dels EUA o Europa i entre un 2% i un 4% ingressa clandestinament a l'economia colombiana. Alguns estudiosos situen en un 80% les utilitats del narcotràfic que ingressen directament a la Banca estatunidenca.

INSURGÈNCIA I "NARCOTRÀFIC"

Són absurdes les argumentacions que diuen que si no hi hagués guerrilla, no existiria el narcotràfic. Les guerrilles aparegueren abans que es desenvolupés aquesta economia a Colòmbia i igualment, si el negoci s'acabés les guerrilles existents continuarien insurrectes. No en totes les regions on hi ha la insurgència hi ha cultius de coca i aquesta no ha tingut mai com a política forçar als camperols a cultivar aquesta planta.

Per comprendre l'entrada de les guerrilles que es mantenen operatives avui en dia a l'estat andí en el negoci de les drogues, s'ha d'analitzar la situació política del moment, de mitjans/finals dels anys 80. L'efervescència que vivien no només els grups insurgents, sinó els moviments socials en general, crearen un període que molts han definit de pre-revolucionari. El suport social que tingué el llançament del moviment polític de la Unión Patriótica com a resultat dels "acords de la Uribe" entre el govern i les FARC, pot resultar representatiu. Estem parlant de l'única època en la qual ha existit una certa unitat entre la denominada esquerra revolucionària, plasmada en els moviments armats de la època (ELN, M-19, EPL, Mir-Patria-Libre, PRT, FARC, Quintín Lame) a través de la Coordinadora Guerrillera Simón Bolívar. L'enorme creixement quantitatiu experimentat per les guerrilles les forçaren a qüestionar-se un possible salt qualitatiu a nivell militar, que hauria d'implicar major formació per als comandaments i per a les bases, la preparació per a poder desenvolupar una guerra regular complementària amb la ja habitual guerra de guerrilles i amb l'adquisició d'armament. Per fer front a les possibles despeses que tot això implicava es necessitava, com és lògic, una ingent quantitat de recursos econòmics que no es podien sufragar amb les meres extorsions, expropiacions i segrestos. Molts d'aquests grups armats, els més debilitats (M-19, Mir Patria-Libre, PRT, Quintín Lame, ELN Corriente de Renovación Socialista i una part del EPL), es veieren incapaços de donar aquest salt polític-militar en un context en el què es preveia la caiguda de la URSS i del Sandinisme Nicaragüenc, i la major reclusió del règim cubà, principals sostenidors indirectes dels grups a l'exterior. Finalment optaren per engegar unes negociacions amb el govern que implicaren la desmobilització d'aquests actors i donaren com a principal resultat la "Nueva Constitución de Colombia" del 1991. Per contra, les FARC optaren per entrar en el negoci de la coca com a única sortida viable per poder seguir creixent. S'ha d'entendre la lògica que empeny a aquest grup armat a entrar en el negoci, perquè a la guerra (a l'igual que en el capitalisme) o es creix, o es perd. Per la seva banda, la fracció de l'ELN que es mantingué alçada en armes, tot i en un inici, negar-se rotundament a l'existència de la planta a les zones sota el seu control (arribant a executar alguns camperols que es saltaren les normes), acabà claudicant a les demandes de les comunitats, mantenint això sí, unes certes mesures regulatives que en limitaven l'extensió d'hectàrees cultivables. Des de llavors les guerrilles s'han beneficiat certament de la coca, mantenint un impost aproximat d'un 15% (similar a l'IVA espanyol) sobre el preu total estipulat amb els intermediaris. La participació de les FARC i l'ELN en el negoci (i sense voler justificar-les) s'ha d'entendre també des d'una clau de manteniment de l'ordre i dels preus a pactar amb les instàncies mitjanes de la piràmide. El control sobre el cultiu es desenvolupa igual com es desenvolupa en moltes de les altres activitats econòmiques, polítiques, socials i jurídiques. Abans de la intromissió de la insurgència, molts camperols queien assassinats en mans dels narcotraficants i la retribució que percebien pel seu treball era inferior a l'actual.

Per comprendre l'entrada de les guerrilles que es mantenen operatives avui en dia a l'estat andí en el negoci de les drogues, s'ha d'analitzar la situació política del moment, de mitjans/finals dels anys 80. L'efervescència que vivien no només els grups insurgents, sinó els moviments socials en general, crearen un període que molts han definit de pre-revolucionari.

"PLA COLÒMBIA":

L'any 1999 es llançà el conegut "Pla Colòmbia" de la mà del president Andrés Pastrana amb l'objectiu de buscar el suport internacional en la suposada lluita contra les drogues, principalment a través de l'enfortiment de la força pública. Per tal de justificar aquest pla s'argumentà des del govern que, per fer front al caire global del narcotràfic, era totalment necessària una resposta igualment global des dels diferents estats que d'una manera o altra resultaven implicats en el seu comerç. Actualment s'ha convertit en un dels puntals bàsics de la reconeguda "Política de Seguridad Democràtica" d'Álvaro Uribe.

El "Pla Colòmbia" inicial fou reelaborat meticulosament pel govern dels EUA per aguditzar la seva política intervencionista en aquest país, subordinant l'estat Colombià i les mateixes Forces Armades de Colòmbia al Comandament Sud de l'imperi nord-americà. L'excusa de la guerra contra les drogues ha permès a aquest país participar directament en el conflicte colombià, col·laborant estretament en la lluita anti-subversiva i reforçant la protec-

ció de les diferents multinacionals assetjades per les extorsions i els atacs intermitents de les guerrilles; també li ha servit per derivar fons públics a la seva indústria de guerra. La compra de diversos helicòpters Black Howk i Super Huey o l'equipament de les brigades anti-narcòtics "made in" Pla Colòmbia amb el reconegut fusell m-16 yankee en són una bona mostra. Resulta obvi que la estratègia desenvolupada per la Casa Blanca està basada pràcticament en la repressió als sectors més desfavorits que es senten obligats a cultivar la planta i a la militarització. Dels 860,3 milions de dòlars aprovats per Colòmbia en la definició del pla, el 75% s'ha destinat a l'enfortiment militar de la guerra. Ha suposat un increment de les Forces Armades colombianes en un 34%; ha propiciat la creació de tres batallons anti-narcòtics al sud del país, de diferents bases militars; ha dotat a la força pública dels equips i de la infrastructura necessària per permetre la seva mobilitat total en el territori; ha permès la posada en marxa de l'operació militar més ambiciosa de la història colombiana ("el Pla Patriota"), amb el desplegament de 18.000 efectius especialitzats al sud del país; i ha permès l'enviament de 400 militars nord-americans encarregats d'altes tasques d'entrenament, vigilància i assessoria. La presència de les denominades Companyies Militars Privades (CMP) a Colòmbia també s'ha aguditzat amb l'entrada del Pla. Recordar que aquestes aparegueren després de la pèrdua de la guerra del Vietnam per part dels EUA. Són les encarregades de dur a terme aquelles operacions que poden ser mal vistes per l'opinió pública; serveixen per reduir el nombre de víctimes de l'exèrcit, tot presentant a les baixes de les CMP com a mers civils; i aporten grans beneficis a fons privats. Fins a 400 mercenaris yankis pertanyents a aquestes empreses poden operar directament en el país, en tasques tan diverses com la construcció de bases militars, l'aprovisionament de tropes, l'assenyalament i la recerca d'objectius, seguretat privada, recerca d'informació, fumigacions... Computer Sciences Corp (que absorbí a Dyncorp), MPRI, Defense Systems, Ariscan Inc., ... són algunes d'aquestes CMP que "treballen" en el país. Moltes d'elles ja han estat denunciades per narcotràfic, sobrelimitació en les seves funcions, vulneració reiterada dels drets humans, promoció del paramilitarisme,...

Però la lògica del Plan Colòmbia no és merament militarista. El seu caire imperialista es veu amb les ajudes al desenvolupament de la regió. Unes ajudes que es realitzen amb la implementació de nous mono-cultius trangènics necessaris per a la maquinària del primer món, com poden ser el de Palma Africana per a agro-combustibles.

Dir que el "Pla Colòmbia" ha estat un fracàs perquè no ha aconseguit reduir considerablement el nombre de plantacions de coca o perquè ni tan sols ha permès augmentar el preu de venda d'aquesta substància als països econòmicament desenvolupats, és absurd. És absurd perquè és no comprendre l'essència mateixa d'aquest pla, que tal i com hem vist no pretén posar fi al narcotràfic.

Si realment aquest fos l'objectiu, es tindrien en compte estudis com l'elaborat per Rand Corporation, que demostren que invertir en la prevenció i el tractament als consumidors és 23 vegades més eficaç que invertir en la eradicació de cultius en altres països; es posaria fi el secretisme implícit de les comptes de les grans banques, màximes beneficiàries de la "neteja" de diner; o s'optaria obertament per una política abolicionista.

L'entrada en vigor l'any 2002 de la Iniciativa Regional Andina (IRA) per contrarestar suposadament els efectes negatius del "Pla Colòmbia" sobre els països veïns, principalment el trasllat de cultius, processament i/o rutes de tràfic a Equador, Perú, Bolívia, Brasil o Veneçuela, representa l'excusa perfecte per exercir un control major sobre tots aquests països.

PARAMILITARISME I NARCOTRÀFIC

El suplement secret desenvolupat durant la visita l'any 1962 per un equip d'alt nivell del Centre Especial de Guerra dels Estats Units no té pèrdua: "Debe crearse ahora mismo un equipo en el país acordado, para seleccionar personal civil y militar con miras a un entrenamiento clandestino en operaciones de represión, por si se necesitaran después. Esto debe hacerse con miras a desarrollar una estructura cívico militar que se explote en la eventualidad de que el sistema de seguridad interna de Colombia se deteriore más. Esta estructura se usará para presionar los cambios que sabemos que se van a necesitar para poner en acción funciones de contra-agentes y contra-propaganda y, en la medida en que sea necesario, impulsar sabotajes y/o actividades terroristas paramilitares contra los conocidos partidarios del comunismo. Los EUA deben apoyar esto".

Ja aleshores es preveia l'aparició de moviments insurgents revolucionaris. La radicalització, abans de disminuir la seva presència o desaparèixer, d'algunes de les experiències guerrilleres que s'originaren amb l'assassinat del líder populista Jorge Eliécer Gaitán i que es desmarcaren del partidisme liberal per convertir-se al comunisme, feien preveure als analistes estatunidencs l'aparició de nous moviments armats. I així fou, doncs les FARC sorgiren l'any 1964 en forma d'Autodefenses Camperoles i l'ELN i l'EPL formalitzaren la seva aparició el 1965 amb la presa de Simacota i el 1967 amb "el jurament a la bandera" respectivament.

L'eclosió social que acompanyava a aquests moviments armats "obligà" al sistema bipartidista colombià a potenciar, sistematitzar i legalitzar tota una estratègia de guerra basada en el paramilitarisme que fins al moment havia aparegut de forma intermitent. La llei 48 de 1968 establí que tots els civils podien ser utilitzats per part de les forces armades per realitzar treballs de defensa i restabliment de l'ordre públic, permetent-elshi la utilització d'armes considerades d'ús privatiu de les Forces Armades.

A la dècada dels 80, amb l'aliança entre els grups d'autodefensa camperola paramilitars assessorats per les forces armades, la CIA i les organitzacions privades armades del narcotràfic, es produeix un salt en la política contrainsurgent. Uns utilitzant les informacions privilegiades, els contactes armamentístics i creant estructures d'autodefensa amb el reclutament de persones amb pocs recursos i camperols, i els altres finançant l'empresa amb les grans quantitats de diners de la quals disposaven. Des de llavors fins a l'actualitat, aquestes dues estructures de poder s'han anat difonent i interrelacionant de manera continuada, fent difícil l'establiment d'una línia divisòria que les diferencií.

Cal concebre aquesta aliança com a una estratègia per salvaguardar interessos comuns.

Tant el paramilitarisme (alimentat per les èlits econòmiques i polítiques colombianes) com els narcotraficants eren colpejats sovint per accions i extorsions de la insurgència. Compartien a més a més l'interès per unes terres que sovint estaven sota la influència contestatària i que els hi permetien desenvolupar grans explotacions ramaderes o agrícoles als primers, i exercir un control sense condicions i potenciar el cultiu de drogues il·lícites als segons. No hem d'oblidar tampoc que la compra de terres segueix sent una de les millors formes de blanqueig de diners.

Dos dels acords que han sortit a la llum pública i que visu-

alitzen aquestes relacions creades es remunten al 1981 i al 1987. El primer d'ells, aparegut en un comunicat, advertia de la firma d'un acord entre 223 caps mafiosos per crear el Mas (Muerte a los Secuestradores), un exèrcit privat de 2230 homes. Per fer-lo possible cada un dels narcotraficants havia d'assignar dos milions de "pesos" i deu dels seus millors homes. El segon, es consolidà a la vereda "El Cincuenta" de Puerto Boyaca (Magdalena Medio) i donà pas a l'enviament per invitació del govern estadounidenc d'un coronel de l'exèrcit israelià, Yair Klein, que hauria de facilitar entrenament als homes de reconeguts narco-paramilitars com Rodríguez Gacha, Pablo Escobar, Fabio Ochoa o Víctor Carranza. Posteriorment altres membres de forces armades australianes, angleses i sudafricanes foren enviades amb aquest mateix objectiu. Els excessos produïts per aquests grups narco-paramilitars dins la dinàmica del terror, que pretenien crear com a estratègia d'eliminació de les organitzacions socials i polítiques de l'esquerra contestatària, afectaren també a altres sectors de la població. Les pràctiques de "neteja social" que es dugueren a terme contra treballadores sexuals, homosexuals, lladres, consumidors de drogues,... foren desenvolupades pels esquadrons de la mort en diferents ciutats del país ("Cali Limpia", "Amor por Medellín", "Por la fe, el Reato y la Moral", "Prolimpieza del Valle del Magdalena",...). Són les que han fet que molta gent situï aquests grups a l'extrema dreta de l'espectre polític, tot i demostrar en la majoria dels seus comunicats una clara despolitització, més enllà del seu reconegut anticomunisme (i a tot allò que pinti a transformació social) i dels insults constants.

Fins i tot alguns sectors pròxims a les èlits econòmiques passaren a estar en el punt de mira del paramilitarisme. La paradoxa del moment era que alguns elements del govern i l'oposició estaven potenciant directament a aquests grups i en canvi, altres sectors del poder resultaren afectats per les seves pràctiques. L'anàlisi que es pot fer d'aquest fenomen és que en certa manera la necessitat acumulativa d'uns i altres inherent al capitalisme i la disputa de certes zones de control, implicava en moltes ocasions interessos enfrontats. La recerca d'una legitimitat democràtica a través d'una certa contundència contra la delinqüència organitzada que massacrava a la població, també és un altre factor a tenir en compte. Es feia totalment imprescindible per a la democràcia, si tenim clar que davant la greu crisi econòmica, humanitària i social molta gent fàcilment es podia sentir atreta pels moviments revolucionaris emergents. D'aquesta manera alguns membres dels partits tradicionals, personalitats democràtiques, periodístiques o policials passaren a estar en el punt de mira del narcoparamilitarisme. Situació que es maximitzà quan es crearen els primers acords amb els EUA d'extradició de narcotraficants, com a mesures indispensables per rebre les primeres ajudes econòmiques que conduïren indefectiblement a la liberalització de l'economia colombiana.

Però tornem a l'essència del paramilitarisme.

Generalment es realitza una interpretació simplista d'aquest fenomen vislumbrant, tan sols la punta de l'iceberg i les seves mostres més espectaculars: les massacres realitzades arreu del país andí. El paramilitarisme com a fenomen social aconseguí la seva implementació territorial en moltes zones de Colòmbia, sobretot a partir de mitjans dels 90. El paramilitarisme utilitza en primer lloc aquestes massacres o els assassinats selectius per aconseguir el desplaçament i el sometiment de les regions on s'estén. S'apodera de les economies il·legals allà on ja existien o les imposa si encara no havien tingut presència (no tan sols el narcotràfic, sinó altres pràctiques com el negoci del treball sexual). Mica en mica es va apoderant de totes i cada una de les activitats econòmiques de les regions: dels comerços, els transports i els serveis. I com no, de les administracions públiques forçant a molta gent a votar pels seus candidats. Es converteix irremeiablement en un poder paraestatal amb una certa autonomia, però que sens dubte facilita les coses a les èlits econòmiques. La transformació cultural que ha implicat la fusió del narcotràfic amb el sicariat paraestatal dins les àrees rurals i perifèriques per on s'ha estès, és una de les conseqüències ocultes que sens dubte molta gent no s'ha parat a analitzar.

◣ L'excusa de la guerra contra les drogues ha permès al EUA aquest país participar directament en el conflicte colombià, col·laborant estretament en la lluita anti-subversiva i reforçant la protecció de les diferents multinacionals assetjades per les extorsions i els atacs intermitents de les guerrilles.

Una cultura de diner fàcil, totalment despolitizada, que idolatra al mercenari com a model masculí a seguir i a la dona sotmesa i "fàcil" com a model femení; una cultura d'apostes, de joc, de prostitució, de drogues, de violència... dins d'un suposat marc de

seguretat que retroalimenta el fenomen paramilitar, aportant no solament nous adeptes a les seves files sinó també finançament a la seva empresa. Un finançament que s'utilitza en ocasions per realitzar obres socials que legitimen novament el seu poder.

"LLEI DE JUSTICIA I PAU..."

Els acords de "Justícia y Paz" establerts per la llei 975 de 2005 impulsada pel govern d'Álvaro Uribe, són el marc jurídic que teòricament ha permès la desmobilització del paramilitarisme a Colòmbia.

Els moviments socials colombians han alçat la seva veu per dir que aquesta llei l'únic que ha permès ha estat legalitzar aquesta pràctica. És incontestable que hi ha hagut una disminució física de la presència de grups paramilitars armats en el terreny o que fins i tot hi ha hagut una disminució de les massacres realitzades.

◣ Tot fa pensar que aquesta llei l'únic que pretén és fer taula rasa, esborrar de la memòria el genocidi establert, condemnant indefectiblement a que el paramilitarisme torni a aparèixer tard o d'hora.

Però s'ha d'entendre aquesta realitat no com una victòria de la democràcia parlamentària sinó com un canvi d'estratègia del sistema de domini, que impulsen les èlits colombianes amb l'ajuda de l'imperi. La fi de les pràctiques més ostentoses realitzades per aquests grups es deu al fet que ja han aconseguit la majoria d'objectius pels quals foren creats.

L'aplicació de polítiques de terra arrassada a les zones rurals, seguint la doctrina de

treure l'aigua al peix (és a dir, implicar les organitzacions socials i les comunitats camperoles en la guerra, convertint-les amb objectiu militar per ser suposats sostenidors de la insurgència) ha demostrat la seva eficàcia en l'aïllament de les guerrilles; ha imposat un imaginari col·lectiu de terror que ha fet disminuir considerablement la politització de la població; ha impedit o dificultat la pràctica del sindicalisme o les activitats de defensa dels drets humans, propiciant unes condicions més òptimes per a l'explotació; ha protegit aquelles empreses i terrenys que anteriorment havien estat amenaçades i extorsionades pels grups insurgents i ha facilitat l'entrada de les multinacionals en moltes àrees rurals amb ingents interessos; les pràctiques sense remordiments han desplaçat els grups armats dels nuclis urbans, condemnant-los a una reclusió estratègica i a un aïllament més gran que dificulta la seva tasca política i militar; ha propiciat un clima de violència que obligà a les guerrilles a contestar amb una contundència major, tot recorrent a mitjans que abans no havien hagut d'utilitzar i, per tant, a facilitar la seva criminalització per part del poder,....

La pressió nacional i internacional, la desviació d'alguns grups paramilitars que es deslligaren dels seus suports econòmics i començaren a operar amb autonomia d'interessos, les ajudes en militarització derivades del Plan Colòmbia que han possibilitat un major control intern o la intenció de donar legitimitat amb resultats concrets a la política de Seguretat Democràtica d'Álvaro Uribe (amb múltiples lligams amb la para-política), són algunes de les raons que poden ajudar a entendre els interessos de l'establiment en posar fi a les pràctiques més visibles del paramilitarisme.

Les argumentacions que s'utilitzen per defensar que la llei de Justícia i Pau ha legalitzat el paramilitarisme són múltiples i incontestables: no s'ha posat fi als negocis ni a les economies que han generat aquest fenomen; no hi ha hagut una política de reparació integral cap a les víctimes; no hi ha hagut un veritable estudi ni judicialització dels actors para-econòmics i para-polítics que l'han impulsat; l'opinió pública no ha tingut accés a la veritat; es mantenen uns graus d'impunitat elevadíssims, que giren al voltant del 95%; amb l'excusa de la reinserció s'han derivat molts elements implicats en greus vulneracions dels drets humans de l'empresa paramilitar cap a l'exèrcit; les penes màximes que s'han aplicat (tot i no creure en la institució carcerària) als caps visibles han estat de 8 anys de presó, amb beneficis penitenciaris com visites permanents de familiars, condicions confortables en mòduls especials, accés constant a treballadores sexuals... Tot fa pensar que aquesta llei l'únic que pretén és fer taula rasa, esborrar de la memòria el genocidi establert, condemnant indefectiblement a que el paramilitarisme torni a aparèixer tard o d'hora.

Actualment ja no fan falta les grans massacres per aconseguir el desplaçament de la població agrícola o la inutilització de les lluites socials, ja que tothom té en el seu imaginari col·lectiu el passat recent de l'extermini. S'opta per la judicialització a gran escala o "l'assassinat en comptagotes", a voltes selectiu, realitzat majoritàriament per la força pública a través dels denominats falsos positius. Es vesteixen a civils de guerrillers i es simulen falsos combats. S'aconsegueix així, per un cantó, justificar davant els acreedors i les masses l'èxit de les ajudes que està rebent la institució militar, que veu molt més complicat posar fi a la vida dels guerrillers acostumats a la reclusió de la selva, que a civils camperols desarmats; i per l'altre, mantenir l'estat de terror a les comunitats. Les "primes" o els beneficis (vacacionals, professionals,...) que s'ofereix a cada membre de l'exèrcit que mata a un suposat insurgent, són l'element fonamental que empeny a tants militars a fer el què estan fent.

L'entrada en escena dels anomenats "nous" grups

paramilitars sota la denominació de les "Àguiles Negres" representa un paraigües per poder seguir amb el terrorisme d'estat, mantenint els amplis graus d'impunitat. Moltes organitzacions camperoles han advertit que les amenaces que es realitzen utilitzant aquest nom han estat desenvolupades pel mateix exèrcit, el principal estament contrari a la "desmobilització" perquè la lògica sicarial els hi facilitava àmpliament les coses. Diferents persones d'organitzacions i moviments socials han caigut ja sota les bales de les "Àguiles Negres" o han aparegut en les llistes negres d'aquest grup. El paramilitarisme a Colòmbia, segueix més que vigent.

... O SENSE JUSTÍCIA NO HI HA PAU

Tot anàlisi polític que tracti de la situació colombiana ha de tractar, com no, el possible camí cap a la resolució al conflicte armat intestí, que dura ja més de 50 anys. La "Política de Seguridad Democrática d'Álvaro Uribe" i la seva màxima expressió vislumbrada en l'ofensiva del "Plan Patriota" han demostrat la impossibilitat de vèncer a la insurgència a través de les armes. Les guerrilles tampoc tenen la possibilitat ara per ara d'enderrocar l'estat mitjançant la lluita armada. La clau queda per tant, en intentar debilitar al màxim a l'oponent forçant-lo a entrar en un procés de pau en el què hagi de fer àmplies concessions.

En cap cas les guerrilles no s'acontentarien amb meres reformes constitucionals com succeí el 1991, sinó que aposten per la celebració d'una nova Assemblea Constituent i per una pau amb justícia social.
El procés de pau del Caguán de l'any 1998 entre el govern Pastrana i les FARC-EP fou conseqüència de l'enorme quantitat de victòries propiciades per aquesta última a l'exèrcit colombià. La voluntat de no renunciar a certs privilegis conduïren a l'estat a seguir de sotamà amb la política militarista amb l'entrada al Plan Colòmbia. Les FARC també aprofitaren per reforçar-se amb l'adquisició de nou armament i la possibilitat de restablir certs lligams amb la societat civil colombiana.
S'ha d'entendre que hi ha molts sectors de la població que sabotegen (a l'igual que l'estat espanyol) tot intent de procés de pau. Sectors que no apunten precisament a la insurgència. Primerament les grans indústries militars, que veurien reduïts els seus beneficis. En segon lloc, l'exèrcit que perdria bona part de les partides que actualment se li assignen i l'enorme pes que té avui en dia en l'agenda política colombiana. En tercer lloc, els grups paramilitars i les seves economies. En quart lloc, les èlits econòmiques, que no estan disposades a renunciar als seus privilegis. Per exemple, els grans terratinents no volen cedir a una pau que passaria irremeiablement per una veritable reforma agrària (no oblidem el marc ruralista en el qual es desenvolupa i en el qual sorgeix la lluita insurgent).

Les temptatives d'acords que s'han dut a terme últimament han estat sabotejades per l'uribisme més ranci que s'ha tancat en banda. Els intents d'arribar a un "acord humanitari" que permetria la llibertat de guerrillers empresonats de les FARC i d'elements que estan a les mans de la insugència, foren troncats amb l'assassinat de l'interlocutor Raül Reyes quan estava ubicat a la frontera equatoriana. Tot fa pensar que amb l'uribisme al poder no hi ha cap possibilitat d'entrar en un procés de pau, ja que ni tan sols està disposat a desmilitaritzar temporalment les zones de "Florida" y "Pradera" amb aquest fi.

Un dels reptes els que haurà de fer front la guerrilla per seguir creixent i propiciar un procés, serà possiblement la dificultat de trobar nous participants en el projecte per la dinàmica d'urbanització que ha sofert la sociedat colombiana (actualment la població rural gira tan sols al voltant d'un 20-30%), que la forçarà si més no a haverse de guanyar novament espais en les ciutats del país (i per tant a deixar algunes de les pràctiques que actualment està realitzant per tal de guanyar legitimitat). O també veure quines són les mesures que pren per aturar la despolitització en les seves files que han portat, entre altres coses, a alguns dels seus membres a la traïció.

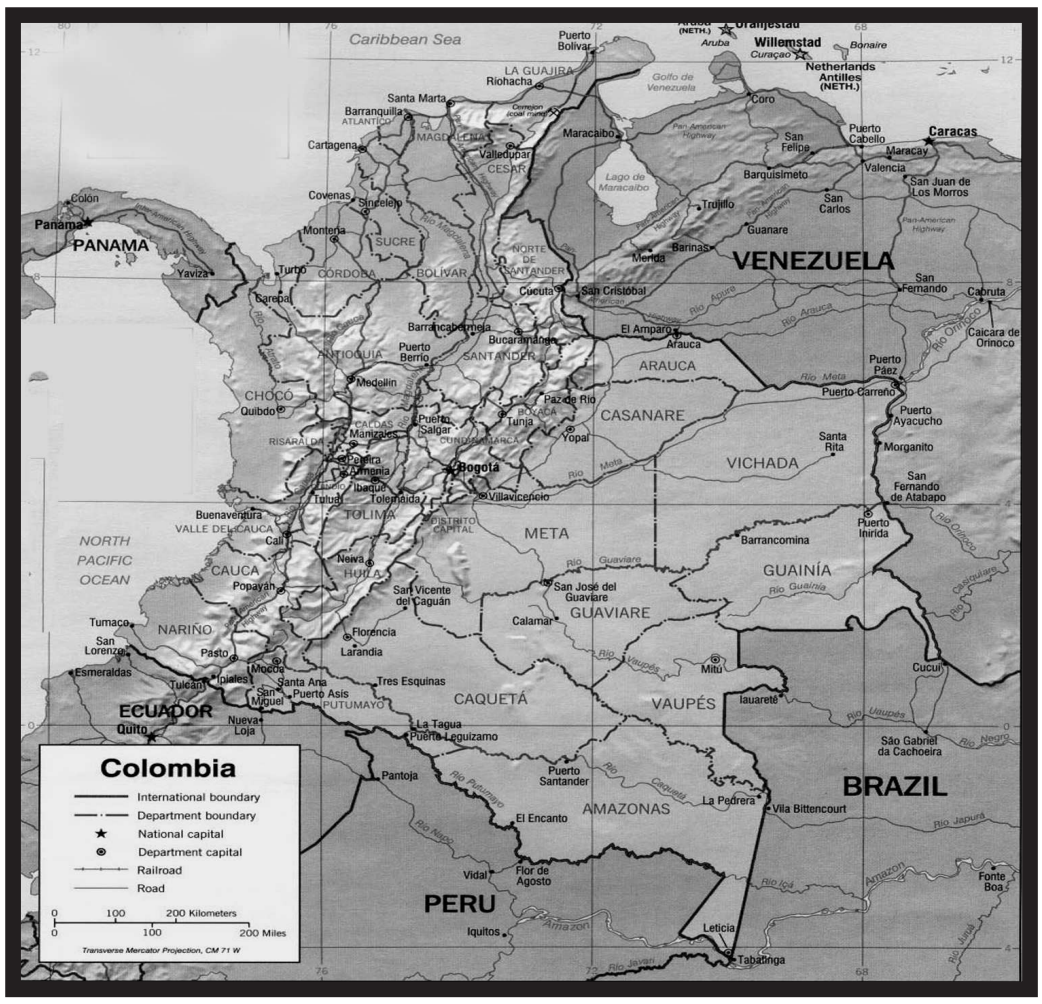

Però no només la insurgència té elements en contra. El govern d'Álvaro Uribe està en una crisi constant propiciada per la seva clara relació amb la para-política, que fa que vagi a contra-rellotge. La subordinació de la política uribista a la política de la Casa Blanca és un dels altres factors que en un cert moment pot jugar en contra seva. S'ha d'estar atent a què passarà amb les ajudes nord-americanes al país andí amb la possible entrada al govern dels Demòcrates de Obhama en les futures eleccions. No és que creiem (ni molt menys) en la seva bondat (de fet, ells són els que van enviar les primeres partides del Pla Colòmbia), però és ben cert que molts dels seus votants exerceixen pressió perquè no hi hagi noves ajudes cap al país andí. Aquestes pressions però han de fer front als interessos que consideren a Colòmbia com l'Israel de Llatinoamèrica (escenificats amb el trasllat, pràcticament segur, de la base militar de Malta ubicada a l'Equador), cosa que no és gens fàcil.

La ruptura de les grans partides del Pla Colòmbia condemnaria possiblement a l'estat Colombià a entrar en un tan anel·lat procés de pau.

Les organitzacions i moviments socials del país estan jugant un paper pioner per donar un pas més en la possible solució del conflicte. Elles són la clau i per tant han de ser àmpliament escoltades. El missatge que hem d'enviar des d'Europa és que no poden caure en la lluita per una democràcia com la nostra, perquè tots els esforços realitzats haurien estat en va. Perquè suposaria una pau sense justícia social. I ja se sap... sense justícia, no hi ha pau.

◣ Les organitzacions i moviments socials del país estan jugant un paper pioner per donar un pas més en la possible solució del conflicte. Elles són la clau i per tant han de ser àmpliament escoltades. El missatge que hem d'enviar des d'Europa és que no poden caure en la lluita per una democràcia com la nostra, perquè tots els esforços realitzats haurien estat en va. Perquè suposaria una pau sense justícia social

La font vs ajuntafems i grup Mas

Manresa, noctubre de 2008

avuinodormire

Dilluns 15 de setembre l'ajuntament de Manresa comença les obres que connectaran la plaça Prat de la Riba (el pont de ferro) amb els carrers la Font dels Capellans i Arquitecte Montagut.

Qui dóna el vist i plau i per què?
El 15 de maig del 2006 l'equip de govern, unànimement per tots els partits, aprova la recuperació de la casa i el requeriment a les ocupants a marxar de la casa voluntàriament (veieu pèsol nº28 II època). Aquestes es neguen i, amb l'ajut d'altres persones i col·lectius, engeguen una campanya per denunciar aquest fet, amb diferents accions per plantar cara a la decisió del govern manresà. Arrel d'aquesta campanya l'ajuntament deixa el tema aparcat i no tornar a donar indicis de continuar les obres fins ara. Segons les expropiades dels terrenys pel quals passarà el nou carrer, l'ajuntament ha començat les obres degut a reclamacions que havien fet les afectades per tornar a recuperar les parcel·les expropiades. El novembre d'aquest any seria el final del termini de l'expropiació i l'ajuntament hauria de tornar els terrenys a les expropiades per no fer-ne us del sòl després de tants anys sense realitzar-hi cap obra. La sospita és evident, doncs segons el consistori les obres no es realitzaran del tot, només es faran fins la meitat i, sospitosament, és just on acaben les parcel·les reclamades al consistori. Les altres que no han estat reclamades continuaran intactes segons l'ajuntament fins l'any que ve. Casualitat? Vosaltres mateixes!

Qui efectua les obres?
Les efectuarà el grup Mas S.L ute, que neix a Manresa l'any 1971 com a Exca-mas S.L i es dedica als moviments de terra dins d'un àmbit comarcal però, el 1998 consolida el seu camí cap a una empresa "destructora" i comença així la seva expansió per tot Catalunya fins el dia d'avui. Treballant per Generalitat de Catalunya, Diputació de Barcelona, Fòrum universal de les cultures Barcelona 2004, ajuntament de Manresa, Fundació Pujol Muntalà, S.A, etc...). També ha efectuat obres com la urbanització Rambla Sant Nebridi (Terrassa), urbanització del polígon Els Ametllers (Manresa), construcció de la nau al polígon industrial els Dolors (Manresa), construcció de 11 vivendes unifamiliars aparellades a la urbanització de Cal Migrat (Collbató). Aquests són només uns exemples dels seus contactes i obres, en tenen moltíssims més.

Punt i fins un altre!
El grup Mas, a la seva pàgina web diu "grup mas és plenament conscient de la seva responsabilitat com a partícip actiu en la societat en la qual treballa". A l'apartat de compromís social, juntament amb l'ajuntament de Manresa, és responsable de destruir uns terrenys en els quals fa molts anys que les propietàries i les seves àvies cultiven la terra i ells no només destrueixen la terra sinó també part de la vida dels i les expropiades, per construir un carrer que ja no produirà hortalisses sinó CO2 i enderrocar una masia de mitjans del 1800 per construir una "zona verda" amb ciment i gespa. Doncs així és el compromís social que el grup Mas dóna a les ciutadanes de Manresa per poder fer feliç al seu client, l'ajuntament de Manresa. Però des d'aquestes línies els hi volem fer saber que les seves mentides ja no se les creu ningú, per molt que s'amaguin darrera de paraules com compromís social, sostenibilitat, baix impacte ambiental, etc... Totes sabem que són responsables de la destrucció del territori, dels recursos i de les nostres vides. Per això i molt més, nosaltres no pararem fins que els nostres somnis siguin els vostres malsons.

La font es queda i nosaltres no marxem!

FINS A LA FI DELS VOSTRES DIES PATIREU LA NOSTRA IRA!

▼ *Els horts afectats abans de les obres*

▼ *Aspecte dels horts després de l'inici de les obres*

Absoltes!

Berga , setembre 2008

Pep i tu

Els quatre companys de l'Alt Llobregat (dos de Berga, un de Sallent i un de Manresa) jutjats per protagonitzar les protestes del primer dels tres dies de lluita contra el Pla Caufec a Esplugues de Llobregat, el mes de maig, van ser absoltes el passat mes de setembre. L'acció de protesta va consistir en encadenar-se, per parelles, a dos barrils de ciment a l'entrada de les obres durant sis hores, fins que els Mossos d'Esquadra van deslligar els activistes. Es va fer evident per tant l'agressió al territori que s'està portant a terme per part de Sacresa, amb el vist i plau dels polítics. Durant el judici, l'empresa va fer anar diversos treballadors que van dir que va ser impossible accedir a la zona de les obres i que per tant no van poder treballar aquell matí. Alguns dels mossos també van mentir per tal que fóssim condemanades. Els mossos ho van fer per una qüestió purament ideològica, això de mentir. A destacar la feina de l'advocada, el suport de la gent i sobretot el valent relat dels dos testimonis aportats per la defensa.

Les persones que van protestar el segon dia, que van ser jutjades dies abans, han estat condemnades i se'ls demana fins a 44.000 euros de responsabilitat civil. Ara és el torn dels recursos. Ens alegrem de l'absolució dels primers i treballarem per l'absolució dels segons i dels que encara han de jutjar. No al Pla Caufec. Salut!

▼ *Foto de dia d Judici, a Esplugues de Llobregat*

El llibre del Tous, o com justificar un assassinat

Manresa, octubre de 2008

Hiram Gascoigne

La joieria Tous és segurament l'empresa manresana més coneguda arreu del món, essent una de les multinacionals catalanes més importants en quant a facturació i expansió pel llarg i ample del planeta. Sense anar tan lluny, també és coneguda per l'assassinat, el 9 de desembre de 2006, d'un suposat lladre (albanokosavar, com constantment matisaven els mitjans de comunicació) a casa dels joiers, situada a Pineda de Bages (Sant Fruitós), urbanització en la qual es concentra una part destacada d'empresaris i rics del Bages. L'assassí, i aquí rau la part sucosa, va ser el gendre dels Tous, Lluís Corominas, marit d'una de les filles, Alba.
D'aquell cas se'n va parlar molt, sobretot pel fet que des de feia setmanes els mitjans de comunicació catalans estaven inflamant la paranoia dels robatoris silenciosos per part d'immigrants (especialment els albanokosovars), de la inseguretat de les llars i les famílies en les urbanitzacions, de la manca (suposadament) d'efectius policials, de la necessitat de crear brigades ciutadanes i cossos de seguretat privats, per a vigilar els carrers i controlar l'entrada a les urbanitzacions. En aquell ambient paranoic, l'assassinat dels Tous, enlloc de ser reprovat, va ser aplaudit i celebrat per una part significativa de la població de la comarca i d'un mitjà de comunicació tan neutral com és Regió 7: així, per exemple, un miler de persones van sortir al carrer a manifestar el seu suport a Corominas i en contra de la intenció del jutge a condemnar-lo, es va crear una plataforma ("Amics de Lluís Corominas") i va organitzar-se una campanya de recollida de signatures demanant que no se l'empresonés. De fet, Alba Tous, va comentar que "el que vam tenir en tot moment és el suport del carrer".

Ara que, més que el suport del "carrer", el que van tenir i continuen tenint, és el suport de l'oligarquia i l'empresariat bagenc. Independentment de la meva opinió en relació a les lleis penals, la justícia o el sistema penitenciari, el què em pregunto és si, posem pel cas, l'intent de robatori hagués estat en un altre barri (un d'obrer o d'immigrants, per exemple) i l'assassí un pelacanyes, aquest hagués rebut el mateix suport. El més probable és que s'hagués difós que havia estat una venjança per tema de drogues o alguna cosa per l'estil i a l'endemà dels fets ja ningú en parlés.

Tornant al suport que han rebut els Tous cal mencionar la publicació, aquest juny passat, d'una biografia no autoritzada, però acceptada i tutelada, sobre aquesta família, l'empresa i els fets del 9 de desembre. El llibre, titulat Los Tous. Historia de una familia, una empresa y un osito hecho joya (editat per La Esfera de los Libros; 158pp.), ha estat escrit per Anna R. Alós, una periodista d'un diari tan parcial també com és El Mundo, editora de la revista de tendències fashion Ask!? i autora de quatre llibres, igualment de temes fashion, sobre on menjar, què menjar i on dormir a Eivissa i Formentera i sobre l'estil de vida dit oriental (ioga, budisme,...). Un fet interessant de la seva publicació és la pràctica coincidència entre la posada a la venda i la resolució de les autoritats judicials sobre si Corominas havia de ser jutjat mitjançant un jutge o amb la intervenció d'un jurat popular. La versió oficial de l'editorial és que ha estat una "pura coincidència". Potser si o potser no. El cert és que arran de la publicació del llibre, altre cop els mitjans de comunicació han tornat a fer campanya a favor de Lluís Corominas, sobretot El Mundo, on treballa Anna R. Alós, i el grup "Prensa Ibérica", empresa propietària de Regió 7 i d'una vintena de diaris més de l'estat espanyol (i, inclús, un d'Austràlia). El llibre explica, des del punt de vista dels Tous i com si d'un conte de fades es tractés, l'origen, la creació i l'expansió de la Joieria Tous, fent especial èmfasi en el fet que l'empresa va passar de ser una petita bijuteria de Manresa a convertir-se en una empresa establerta internacionalment, així com també la revolució i èxit que han provocat en el mercat de les joies, convertint-les en objectes de consum de masses i com a complements de moda. No s'està, tampoc, de fer gala dels grans beneficis econòmics que han obtingut (pràcticament 1.000 milions d'euros en el moment que va escriure's el llibre). També es centra en alguns retalls convenients de la vida personal i sentimental de Salvador Tous i Rosa Oriol i de les quatre filles (Rosa, Alba, Laura i Marta), totes elles amb càrrecs a l'empresa i amb sengles xalets també a Pineda de Bages, així com els tractes que han mantingut amb la jet set a nivell empresarial (des d'Eugenia Martínez de Irujo, la Duquessa de Montoro, a la cantant australiana Kylie Minogue). Per últim, en el darrer capítol, La historia que quisieron borrar (reproduït a les pàgines de Regió 7), es relaten l'assassinat i els antecedents dels fets, que havien portat a Corominas a l'obsessió i la paranoia per la seguretat. En una entrevista al diari Siglo XXI, l'autora explica que escriure sobre això li semblava immoral però que com a periodista ho va fer perquè el tema era mediàtic i afegia que, d'haver sabut l'èxit que tindria el llibre, encara s'hi hagués recreat més.

Del text es desprèn la idea que la història del Tous és la d'una família/empresa catalana modèlica, tal i com poden ser també les nissagues dels Perelada, Codorniu, Basi,... que amb el seu treball constant dia rere dia han arribat a formar part de la història gloriosa de Catalunya. I que, per tant, els hem de venerar i respectar pel bé que han fet al país i que no hem de tenir en compte el petit error del Lluís Corominas que, d'altra banda, podria haver comès qualsevol. Com la bona narrativa empresarial, de la que ja havia parlat en un altre article del Pèsol , s'ensenya que amb l'esforç personal inclús els més pobres poden escalar en el capitalisme; no dubto dels esforços que feren el Salvador i la Rosa, però s'obliden de mencionar que el seu èxit personal i empresarial es recolza en l'explotació dels treballadors i de contactes en altes esferes.

El que tampoc explica el llibre són certs aspectes no tan glamurosos, com ara quin és el sistema de producció, les condicions de treball, els salaris dels empleats o el fet que tinguin botigues a pràcticament tots els paradisos fiscals del planeta. Hi ha un hermetisme total sobre el què passa a dins de l'empresa, però algunes coses han anat escapant-se. Així, per exemple, els pràcticament 1.000 milions d'euros de benefici que revelen en el llibre són, en realitat, només la part que correspon a la família Tous, no el total de l'empresa. Com s'exposa en el llibre Manresa Innova, fruit d'una entrevista que van fer els seus autors als Tous, la família s'enduu el 50% del benefici de les botigues instal·lades a l'estat espanyol i entre un 10% i un 20% de les que hi ha a la resta d'estats, de manera que el total segurament triplica o quadruplica aquesta xifra. O que legalment l'empresa només és propietària d'una fàbrica, la de Manresa, on només es produeixen alguns dels productes venuts a Catalunya; de la resta de fàbriques disperses per la resta del món i del què hi passa a dins no en tenen cap responsabilitat legal. Dit de passada, la fàbrica de Manresa es traslladarà a una de les naus del Parc Tecnològic de la Catalunya Central, al costat de la seva nova seu al Guix. El curiós és que Tous va comprar l'edifici del Guix unes setmanes abans que Projectes Territorials del Bages (PTB, S.A.) anunciés oficialment la seva intenció de construir el parc tecnològic entre l'Agulla i el Guix, fet que els Tous van qualificar també de coincidència i que ambdós projectes no tenien res a veure. El llibre tampoc explica les connexions entre la família Tous, l'arquitecte Josep Maria Esquius i Caixa Manresa: aquest arquitecte, el més cobejat per l'empresariat bagenc, és el responsable de les cinc cases de la família a Pineda de Bages, també és el responsable de la rehabilitació de la fàbrica del Guix (la nova seu de l'empresa), així com del Pla director de Sant Benet de Bages i de la rehabilitació del monestir (propietat de Caixa Manresa), o com els Tous s'han convertit en una de les empreses mecenes del Centre Alícia, a Sant Benet, amb la donació, com a mínim, de 180.000 euros a Caixa Manresa. En fi, un llibre propagandístic que, si bé no s'ha venut ni de bon tros tan com les joies (clar, s'ha de llegir i no es pot lluir), està al servei de l'empresariat i delxs consumidorxs i en el que, de passada, es justifica un assassinat. Immoral, oi Anna?

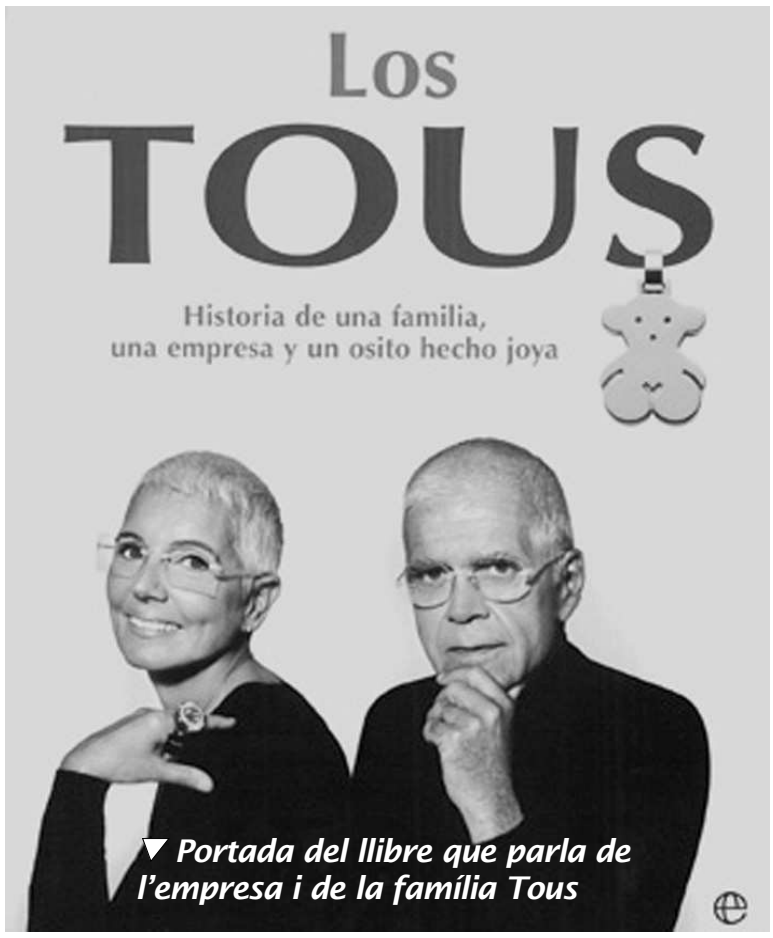

▼ *Portada del llibre que parla de l'empresa i de la família Tous*

Augmenta el sistema carcerari: s'inagura la presó dels lledoners!

El nou projecte de domini ja és aquí: la presó demòcrata, progre i creixentment humanitzada, amb millores d'infraestructura i tracte! Sent la societat cada vegada més un gegant panòptic, les presons de nova generació es presenten com a quelcom aparentment similar a "petits i còmodes barris" (El Periódico 4/08/08). Mentre augmenten les possibilitats de control a través de les telecomunicacions, la centralització dels cossos policials a nivell internacional, amb exemples com la nova base de dades d'ADN de Portugal, la utilització de la biometria per identificacions a posteriori, ... el panòptic camina cap a la seva museïtzació. Les presons ja no es construeixen en ple centre urbà sinó que es distribueixen al llarg del territori. S'ha canviat el nom de presó pel de centre penitenciari, carceller per funcionari, tortura per rigor innecessari, repressió per tractament, ...

El pla penitenciari dissenyat per la Conselleria de Justícia estableix que després de l'estiu s'inaugurarà la presó de joves de Quatre Camins, que substituirà la del barri barcelonès de la Trinitat. Al novembre s'inaugurarà la presó dels Lledoners al Bages. Ja s'està aixecant la de Puig de Les Basses, a Figueres. Les altres presons planificades són les del Mas Enric, al Catllar; la de Els Plans, a Tàrrega; la de dones a Sant Vicenç d'Hortons i la preventiva a la Zona Franca de Barcelona. Aquesta probablement estarà acabada al 2012, aleshores es podrà parlar de la desaparició de la centenària Model barcelonina.

Manresa, setembre 2008

Mundana, una lista de Sabadell

Pràcticament a la vigília de la inauguració de la presó dels Lledoners, m'agradaria emprendre alguns dels articles que el Pèsol Negre ja ha publicat sobre el batibull que hi ha hagut a la comarca durant aquests 4 anys de polèmiques al voltant de la construcció d'aquesta presó, que ara alguns presenten com a quelcom semblant a un complex de luxe amb una rambla poblada d'arbres, piscina, mediateca i vistes a Montserrat (El Periódico 4/08/08). No crec que la presó es conformi només de les hectàrees on es troba emplaçada, sinó que crec que la composa des de la persona presa a la psicòloga ben intencionada, passant per l'arquitectx que la dissenya, l'empresa constructora, la que gestiona l'economat, el càtering, la infermeria, els i les educadores socials, ... fins als/les mateixos/es ciutadans/es honrats/des que han permès i legitimat tot tipus de pràctiques d'explotació amb el SEU silenci, a través de les SEVES lleis i amb els SEUS vots al sistema democràtic, sigui quin sigui el partit escollit per a la delegació conscient.

▼ *Accés principal de la nova presó els Lledoners*

Malgrat ser ja conegut per tota la comarca m'aturaré a recordar el què ha passat al llarg d'aquests darrers 4 anys. El 15 de gener del 2004 el Regió7 publicava la notícia de la compra dels terrenys a les Torres de Bages per fer-hi una presó. Aleshores amb CIU al govern liderà la decisió i la compra amb la intenció de construir-hi una macropresó (per a 1500 presos). Un any després s'aprovà el pla especial per a construir-la, però no a les Torres del Bages sinó al costat, a la finca anomenada Lledoners. L'excusa de la priorització d'aquesta decisió, segons el conseller de Justícia de la Generalitat J.M Vallès i el conseller Joaquim Nadal, fou el motí i l'agressió a dos funcionaris el divendres 30 d'abril del 2004 a Quatre Camins, a la Roca del Vallès. Un emplaçament es troba separat de l'altre per la via del tren de potassa de Súria. Aquest darrer moviment es realitzà ja amb el Tripartit al govern i Jordi Valls a l'alcaldia de Manresa, també tripartita. La primera compra de la finca de les Torres del Bages va posar al descobert una gran operació especulativa. L'empresa Activitats i Territori, liderada per l'empresari RICARD TORRAS, havia adquirit les 42 hectàrees de la finca per un valor conjunt d'1,3 milions d'euros i s'ho va vendre a la Generalitat per 5,2 milions d'euros. Algunes de les finques que formaven tot el conjunt es van adquirir i vendre en mesos i, en alguns casos, dies. L'operació va aixecar polseguera i la coincidència de Ricard Torras com a líder de l'operació i com a màxim responsable de l'empresa de capital públic i privat Projectes Territorials del Bages (PTB), va provocar un altra revolada de crítiques. Aquest va acabar dimitint de PTB sense perdre ni un cèntim per alliberar aquesta empresa del que és evident: Ricard Torras obtingué informació privilegiada al voltant de les intencions de la Generalitat per situar una presó a la Catalunya Central, gràcies a la seva activitat en una empresa semi pública. En la segona compra el moviment va ser més dissimulat però també tela a nivell especulatiu: una finca de cereals d'un milió d'euros i escaig. La finca rep el nom de Camp de Lledoners, tot i que d'aquests arbres ja fa molts anys que no n'hi queda cap, perquè estava dedicada pràcticament de manera exclusiva al cultiu de cereals. Les terres d'aquesta finca foren menades els darrers anys per l'alcalde de Sant Martí de Torroella, Jaume Rovira, però es veu que l'últim propietari d'aquestes fou Jordi Mas, empresari del món de la construcció. Malgrat que els primers terrenys de la presó es van pagar el 72% més cars que els actuals, aquests darrers tampoc es van comprar barats ni fora de culpes especulatives: el mercat de sòl rústic del Pla de Bages de l'època marcava el preu per hectàrea a l'entorn de 30.000 euros mentre que Incasòl els va acabar adquirint a 72.121 euros per hectàrea.

Continua a la pàgina següent

Actualitat /Presons

Un cop tenint el sac lligat dels terrenys i l'oposició ja gens oposició, al menys al carrer, es procedia endavant "amb transparència", "diàleg" i amb l'obra caritativa de la descongestió carceària marcant que cada regió havia de tenir una presó de compliment de penes. Així, el 23 de març del 2006 la Generalitat va adjudicar l'obra a l'empresa FERROVIAL (que al seu dia ja es va fer càrrec de la construcció de l'autopista Terrassa-Manresa, el projecte 22@ a Bcn, ... empresa dirigida per un familiar de Calvo Sotelo) amb un model de contracte que inclou no només l'execució material del projecte, sinó també el manteniment de les instal·lacions de la futura presó del Bages, amb un acord que tindrà una vigència de 32 anys. El govern pagarà a Ferrovial 6.012.749 euros (1.000 milions de pessetes) el primer any, xifra que es farà efectiva anualment amb una actualització a l'alça del 2,5% fins que s'extingeixi l'acord. Mica en mica s'omple la pica i a mitjans de juny del 2006 es comencen a fer els primers moviments de terres per aixecar una presó semisoterrada. 200 treballadorxs i dotze hores diàries de feina de dilluns a divendres. Força sovint jornades de 14 i 16 hores i també els dissabtes permeten avançar la construcció a un ritme rapidíssim. Així el setembre del 2008 la transformació del sector dels Lledoners a Sant Joan ja és un fet. Els 55.000m2 de camps comprats a preu d'or per la Generalitat s'han convertit en un espai tètric ple d'edificis destinats a la privació de la llibertat en nom de la seguretat ciutadana i la pau social.

Tots els edificis s'han construït a tres metres per sota del nivell de la superfície, amb la qual cosa si tenim en compte que cada un fa sis o set metres d'alçada, la part que sobresurt és només d'uns quatre metres. És un recinte que fa 300 metres de longitud i que al seu entorn hi ha dos murs perimetrals de formigó paral·lels situats a 15 metres entre ells. Cada un té una alçada de 6 metres, i entre un i l'altre hi ha un filat metàl·lic. Pujar a cada mur pot costar uns 6 minuts, per tant 12 minuts es converteixen en temps més que suficient per poder aturar a un fuguista, encara que espero que quedin possibilitats per alguns. El tercer i darrer mur és el més exterior, metàl·lic i deixa intuir a través dels cables més alts i la caixa elèctrica a la qual estan connectats que aquests enrampen al tocar-los. El centre no és panòptic i és que, per què cal una gran torre mentre tot el centre està equipat d'un avançat sistema de seguretat amb càmeres, censors a terra i microones que detecten la ubicació de cada pres i que es controlaran des d'un centre de control interior. A tot això s'hi afegirà la vigilància de dues patrulles dels Mossos d'Esquadra per un vial perimetral exterior al centre. Quin sistema deuen utilitzar contra la fuga per helicòpter, disparar a matar directament? Però encara no s'ha acabat tot: cada dues cel·les s'ha construït un pati d'instal·lacions on es poden manipular tots els serveis sense la necessitat d'accedir a l'espai on es troba el pres: si un pres embussa el desguàs de la pica, per posar un exemple, es pot arreglar des de fora la cel·la. Es veu que cada dos mòduls també hi ha una cabina per als funcionaris i un accés a un passadís subterrani pel qual poden sortir en cas d'aldarulls. I com no, a la presó "top model" guia per a les properes que s'han de construir a Catalunya, també hi ha un espai per l'aïllament al qual anomenen Departament Especial de Règim Tancat: una presó dins d'una presó.

"Li diuen democràcia i SÍ que ho és ... SÍ que ho és!!" Aquest és el tipus de presó socialdemòcrata en la qual és evident que existeixen millores. Però és cert també que aquestes seran les presons de la participació, de la polarització entre els/les que participaran i els/les que no. Per la inèrcia que prenen les presons sembla que es troba en curs una tendència cap a l'obertura d'aquestes, hi ha iniciatives culturals de tots tipus (cinema, teatre, pintura, poesia, ...). I és que és matemàtic, si la presó s'obre d'un cantó a algunxs presxs disposats/des a participar, es tanca cap a aquellxs que van més enllà de les lleis, que també dins de la presó tampoc estan disposats/des a participar. Seran tractats/des de bojos/ges???

Per acabar ja, dir que la presó dels Lledoners s'inaugurarà el 25 d'octubre, segons les darreres declaracions de la Tura, però que fins al gener del 2009 no funcionarà plenament, el "100% del seu rendiment". Jo mateixa veig aquest tipus de presó "de nova generació" inclosa en aquesta inèrcia de la qual parlava anteriorment, i inclosa per tant, en un nou projecte de domini que fins i tot podria mirar d'abolir la presó tal i com la coneixem, obrint-la a la participació, però creant al mateix temps un nou tipus de presó absolutament tancada, una presó de bata blanca on les persones "més enllà de la llei" acabaran els seus dies i la qual fins i tot podria perdre el seu caire punitiu actual i passar a ser anomenada clínica per a malaltxs mentals; clínica per a desviats/des, per a no integrats/des ... (Aspecte, juntament a d'altres, a reflexionar més àmpliament però que per qüestions d'espai es donarà en el següent Pèsol Negre o bé en alguna altra publicació llibertària afí).

La presó és un negoci, no una solució

L'1 de gener de 1972 hi havia a l'Estat espanyol 13.109 presxs, actualment n'hi ha més de 67.000 (sense comptar els/les immigrants reclosxs al CIES, els/les menors que hi ha als centres de reforma i els/les " internats/des" en psiquiàtrics. De moment a l'Estat ja s'han privatitzat completament les presons per menors anomenades hipòcritament "Centres de Menors". Les presons de persones adultes són construïdes per empreses privades però del control directe se n'encarreguen funcionaris de presons i guàrdies civils.

Entre el 2006 i el 2012 Institucions Penitenciàries té prevista la construcció de 46 noves infraestructures penitenciàries en les quals l'Estat espanyol gastarà més de 3.000 milions d'euros; entre aquestes hi trobem 11 noves macropresons i 18 de tercer grau anomenades CIS (Centres d'Integració Social). Aquesta pasta anirà a parar directament a les butxaques dels grans grups empresarials que, per cert, tenen vincles evidents amb polítics i jutges. La construcció de mòduls de Quatre Camins l'ha fet FCC, empresa de les Koplowitz i de Marcelino Oreja (ex eurodiputat del PP). El grup Villejas (el de les polèmiques obres a casa de Joan Ignasi Pla del PSOE) ha fet les reformes del Psiquiàtric Penitenciari d'Alicant. El grup empreserial que més presons està construïnt és FERROVIAL, empresa dirigida per un familiar de l'expresident Calvo Sotelo. La dels Lledoners n'és un exemple. El grup ACS, de Florentino Pérez, també construeix presons. Un altra gegant d'aquest sector és COMSA ... Els sistemes de vigilància els duen a terme empreses com ISOLUX que està participant a Albocasser i a altres països com Veneçuela. Una vegada construïdes ... a equipar-les amb matalassos ignífurs de Pikolín; de càtering com per exemple l'empresa vinculada a l'Opus Dei que porta el menjar de Picassent, "Gastronomia Mediterránea S.L", ...

Un altre motiu que fa rentables les presons és que un gran nombre de presxs treballin als tallers de les presons cobrant sous mensuals que no arriben a 150 euros al mes per 40 hores setmanals. L'Organisme Autònom de Treball i Prestacions Penitenciàries (OATPP) informa que té 11.350 presos treballant, a aquestes xifres cal afegir-hi als que explota el CIRE de la Generalitat a fora i a dins de la presó amb el rexinxe dels productes Made in CIRE tipus el nou model de la barretina catalana amb cremallera (visca la integració social a través del folklore català, ja, ja) ... A part també els menors dels centres de reforma que també estan treballant. En fi, un total d'unxs 15.000 persones captives treballant esclavitzadament. Algunes de les empreses privades que exploten als/les presxs són la Cooperativa Mondragón, Citröen, Codurniu, Mercabarna, la Universitat Autònoma de Barcelona i el Corte Inglés.

Als reformatoris (Centres de Menors), els majors de 16 anys pateixen especialment la precarietat i l'explotació ja que se'ls fa contractes d'aprenentatge i els paguen molt poc. Els treballs més usuals que realitzen són tallar màrmol a canteres, treballar a la construcció i empaquetar productes agrícoles. Els/les educadorxs-carcellers transporten als/les adolescents als llocs de treball i després els/les recullen per a portar-los a la presó. On es pren com a model d'una manera més clara l'actual política penitenciària anglosaxona és als Centres de Menors: són gestionats i controlats per fundacions (eufemisme d'empresa privada). Aquests centres són vigilats per empreses de seguretat. Algunes de les empreses que fan diners a costa de l'ús de la violència a les presons de menors és Securitas, Grupo Norte i Grupo Eden, "La levantina de Seguridad", vinculada a l'extrema dreta, ...

Un altre sector que mou milions és el de la indústria farmacèutica substituïnt les camises de força. Els psicofàrmacs utilitzats es compren principalment a Novartis (recordar HLS ...), a Lilly SA i a Jansen-Ciliag del grup Johnson&Johnson. També cal pensar en el gran consum de medicaments per part dels reclusxs que tenen Hepatitis i Sida.

A més a més l'Estat pagarà 18.000 carcellerxs. A Catalunya és la Generalitat qui paga, ja que és l'única comunitat autònoma que gestiona les seves presons.

Les presons garanteixen l'ordre de dominació ja sigui capitalisme o comunisme d'Estat, la repressió és el seu fonament. La manipulació mediàtica vol presentar als/les preses com a assassinxs i violadors però de fet, els assassinxs no arriben a 2.000 (entre una població reclusa de 67.000 presxs) i de violadors tancats n'hi han molt pocs, la gran majoria de presxs ho són per delictes contra la propietat privada o pel tràfic de drogues. Quin és el problema i quina és la solució davant d'això ara??

L'aparheid europeu

En un parell d'anys entrarà en vigor la nova Directiva de Retorn per als migrats indocumentats aprovada a inicis d'estiu. El perfeccionament de la xenofòbia en les institucions europees.

Manresa, setembre 2008

Antifeixista

En el mes de juny, els legisladors de la Unió Europea van acordar una nova directiva de Retorn per a les persones que es troben il·legalment dins les fronteres europees. És curiós com cada cop més ens apropem a la societat imaginada per Orwell en el llibre "1984", en què l'anomenat Ministeri de l'Amor era l'encarregat d'imposar la llei i l'ordre i el Ministeri de la Pau es dedicava als assumptes de guerra. Avui ens parlen d'intervencions humanitàries per dur a terme invasions militars i diuen "Directiva de Retorn" per referir-se a l'extorsió i final expulsió dels que sobren en el pastís del capital, i dic els que sobren, perquè la gran majoria són d'utilitat.

Les fronteres

L'origen de les fronteres va lligat al naixement dels estats que necessitaven d'elles per delimitar el seu domini i control imposat per la força militar. Al llarg de la història han servit a les èlits de poder per protegir els interessos econòmics d'una banda, amb aranzels i impostos i controlar, per l'altra, un territori sota un codi legal determinat. Avui dia, veiem com el capital financer es mou d'una banda a l'altra del planeta, les fronteres s'aixequen quan es tracta de que EUA, Europa o el Japó exportin els seus productes, però s'abaixen quan l'Índia vol exportar les seves teles o Nicaragua el seu cafè. I les persones, només podran moure's "lliurement" si porten les butxaques plenes de diners. De la mateix manera que "Barcelona és bona si la bossa sona", un alemany és un turista i un senegalès és un il·legal.

Migració i treball

No és revelador dir que les persones nascudes fora d'Europa pateixen les condicions laborals més precàries i reben els sous més miserables. En el 2006, la mitjana del salari dels homes nascuts a l'Estat espanyol era de 14.000 euros l'any i el de les dones era de 10.200 euros, mentre que el dels nascuts fora de les fronteres europees era de 11.220 euros per als homes i 8.400 euros per a les dones . Aquestes dades prou explícites només expressen els salaris dels que tenen permís de treball i treballen amb contracte, la diferència és molt més exagerada pels que es troben en una situació administrativa irregular.

"Indocumentats" i economia

Il·legal, indocumentat, sense papers, irregular,... Qualsevol d'aquestes paraules ha servit per menysprear i criminalitzar aquelles persones que simplement han creuat una de les seves fronteres sense fer-li cas. Es calcula que a la UE n'hi ha uns 8 milions, tant se val. La realitat és que els moviments migratoris mundials han existit sempre des dels inicis de la història de la humanitat. Intentar controlar-los ara és només una jugada per provocar exactament l'efecte contrari. Mentre des de les esferes polítiques ens diuen que volen acabar amb la immigració il·legal, darrera les cortines del teatre, treuen rendiment i profit de poder explotar i extorsionar fora de qualsevol llei. Un bon exemple el trobem amb els temporers del camp o les nombroses treballadores de la llar.

És per això que ara no és d'estranyar que surti una nova normativa per "convidar" el retorn dels que han estat cotitzant la seguretat social, unificant-los l'atur i agilitzar la seva sortida. Per altra banda, els que es troben en situació irregular poden demanar el què s'anomena "retorn voluntari", amb una petita ajuda de la UE per suposadament reincerir-se novament al país d'origen. Curiosament, ara s'estan parant aquestes últimes per prioritzar les primeres. Són les noves formes d'esclavatge.

Processos de regularització

Tenint en compte que sembla de gran gravetat trobar-se en situació irregular, hauria de ser fàcil aconseguir els famosos "papers", doncs no. Per tal d'entrar en el procés de regularització has de demostrar haver viscut de forma permanent durant tres anys en el territori de l'Estat espanyol (i és clar, aquests tres anys han estat de forma il·legal). Després, has d'aconseguir que algú et vulgui fer un contracte i estigui en condicions de poder fer-ho (valorat en milers d'euros, és clar).

Nova directiva de retorn

En el mes de juny, els legisladors de la Unió Europea van acordar una nova directiva de Retorn (és a dir, expulsió) per a les persones que es troben il·legalment dins les fronteres europees. Es preveu l'aplicació en un parell d'anys, en els quals segurament es prepararan les consciències dels ciutadans per a acceptar aquestes mesures. Amb aquesta mesura s'estableixen normes comunes per tots els estats de la Unió Europea en les que es possibilita els intercanvis d'informació i com en diuen ells, la cooperació policial. Són oberts amb els de dins, però cada vegada més tancats amb els de fora. Per això es parla de nascuts en tercers països. Una de les esmenes més preocupant és l'ampliació de l'estada en els CIE (Centre d'Internament per Estrangers) de 6 a 18 mesos. L'objectiu d'aquests centres és controlar les persones que tenen una ordre d'expulsió per no tenir permís de residència, res més que un simple paper, aquest és el seu delicte. La gravetat de la qüestió és el què signifiquen aquests centres amb infrastructures i organització pròpies d'una presó.

El més proper a casa nostra és el de Barcelona, amb una capacitat de 226 persones (148 homes i 78 dones). L'horari, ben marcat, recorda el sistema carcerari: a les 8.30 esmorzar; de 10 a 13.30 pati o sala comú perquè les cel·les es tanquen; 12.30h dinar; de 13.30 a 16h són tancats als dormitoris; de 17 a 19 possibles visites; 19.30h sopar i després cap a la cel·la. A les 23h es tanca amb clau fins l'endemà al matí. Des del metge, fins el director i el cos de seguretat, són personal de la Policia Nacional, no hi ha psicòlegs, educadors o cap altre tipus de professional social.

Evidentment aquestes polítiques d'estrangeria no són molt diferents a les que puguin tenir altres estats, ja que formen part de la mateixa naturalesa dels mateixos, per tal de mantenir la força, el domini i el control de les èlits i els centres de poder.

Una vegada més, la Unió Europea ens mostra les seves urpes de llop disfressat d'ovella.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

FES MÚSICA
Escola-tallers de musica
Soterrats Berga c/ Clavé 10
Baixos
Soterrats Gironella
Avg.Catalunya 99
NO ES PAGA
MATRICULA
Per les inscripcions trucar a:
696834714 938213942
938229771
Una altre manera d'entendre
la música.

76 dies de Vaga de Fam

Manresa, setembre 2008

Solidaria

El passat 23 de juny, Amadeu Casellas, pres anarquista que es troba al penal de Quatre Camins (Granollers), va iniciar una vaga de fam per exigir que es resolguin les seves demandes sobre l'aplicació de limitació de temps de condemna a la qual té dret i obtenir, així, la llibertat condicional. Fins llavors Amadeu no havia obtingut cap resposta favorable ni dels poders judicials ni de la direcció de serveis penitenciaris de Catalunya.

Amadeu ja porta més de 25 anys empresonat per la seva participació en desenes d'atracaments a bancs amb els quals ajudava a finançar lluites obreres en els anys 70. Amadeu ha sigut sempre una persona compromesa i activa, participant en lluites i denúncies col·lectives contra el sistema, tant en el carrer com a dins la presó.

Als pocs dies d'iniciar la vaga va ser traslladat al modul penitenciari de l'hospital de Terrassa.
La jutgessa del jutjat nº 2 de Manresa, que es troba al carrer Alfons XII, que porta el cas de l'Amadeu, ja fa un temps li va negar la possibilitat de poder reduir la condemna.

Les mostres de solidaritat durant la vaga de fam han arribat d'arreu del món, des de concentracions, a petits sabotatges, accions directes: atacs a entitats bancàries, seus de partits, talls de línies ferroviaries, manifestacions, pintades, vagues de fam solidaries, enviades de faxos a jutjats i serveis penitenciaris...

Després de 76 dies de vaga de fam, Amadeu ha arribat a un acord amb el Síndic de Greuges de Catalunya.

Els dos comunicats que venen a continuació són un del mateix Amadeu un cop abandonada la vaga de fam, i el segon dels grups de suport:

Amadeu Casellas Ramón, Hospital de Terrassa-Comunicado:

Ayer, día 05/09/2008, a las 14.30 he dejado la huelga de hambre que venía manteniendo desde el pasado día 22/06/2008, tras alcanzar un acuerdo con el Síndic de Greuges de Catalunya, en concreto con Ignasi Garcia i Clavel, Director de Seguridad Pública y Relaciones sociales, también por mi estado de salud.

Quiero dar las gracias al apoyo recibido sin el cual este acuerdo no hubiera sido posible, a mi madre, también y muy especialmente a mi abogada, que aún y estando con un delicado estado de salud ha estado en todo momento, junto a su compañero, a mi lado. También a la CNT, en especial a los de Manresa donde estoy afiliado. También agradezco todo el apoyo recibido desde la Plataforma de la comarca de Osona. A mis amigos/as, a los Maulets de Vic, a mi prima, (...), a todas las asociaciones de derechos humanos y contra la tortura, a mis compañeros, grupos anarquistas de todo el estado español y del extranjero, y a todas las personas que con sus cartas y postales me habeis dado ánimos y fuerzas cuando flaqueaban. No sigo con la lista porque es muy larga, pero os doy las gracias a todxs por vuestro apoyo y solidaridad ya que sin él no hubiera sido posible llegar a este acuerdo con el Síndic de Greuges, que merece toda mi confianza porque, entre otras cosas, nos conocemos desde hace muchos años.

Espero que en un plazo corto podamos celebrar mi salida. Como os podeís imaginar aún tengo que estar unos días en el hospital y después en la enfermería. Por lo que a través mío o de las personas más cercanas os iré informando.
Salud y Anarquía,
Amadeu

Els grups de suport a Amadeu Caselles, advocada i advocats, i la seva mare:

Tenim el goig de fer-vos saber que ahir, 5 de setembre, després de 76 dies de vaga de fam, Amadeu Casellas va posar fi a la seva protesta, que amenaçava greument la seva vida.
Ahir, el Sr. Ignasi García Clavel, en representació del Síndic de Greuges de Catalunya va visitar l'Amadeu a l'Hospital Penitenciari de Terrassa i li va prometre:
1. Que quan s'hagi recuperat de la vaga de fam li donaran permisos.
2. Que després dels permisos li otorgaran el que el reglament de règim penitenciari coneix com a 100.2, i que és un tercer grau restringit.
3. Que després se li concedirà el tercer grau.
Considerem que aquesta victòria (parcial) és fruit de les mobilitzacions populars, malgrat que no estan regalant res a l'Amadeu, i el procediment que li han promès és el normal.
Volem denunciar també enèrgicament, però, que les autoritats penitenciàries i polítiques de Catalunya han permès que la vaga de fam arribés als 76 dies, amb tot el risc i patiment que això ha comportat al propi Amadeu i als seus familiars. Cal no oblidar que hi poden haver seqüeles, i que la recuperació serà llarga...
Anunciem també que no dissoldrem els grups de suport, i que vetllarem perquè es compleixin totes i cada una de les promeses fetes a Amadeu.
Però queden molts altres Amadeus a les presons. Continuarem denunciant les injustícies que pateixen cada dia, i continuarem reclamant la seva llibertat.
Hospital Penitenciari de Terrassa, 6 de setembre de 2008.

Reseña de Migración

¿De qué sirve un Foro cuyos organizadores limitan los objetivos?

Manresa, octubre de 2008

Israel Jafet Robles

Así fue el III Foro Social Mundial de las Migraciones, obstruido de manera descarada por los que dejaron caer unos cuantos céntimos sobre los golosos 'voluntarios' organizadores, como lo son CEAR, el ayuntamiento de Rivas Vaciamadrid y sus compadres el Ministerio del Trabajo e Inmigración, la caja de ahorros bbk, el Ministerio de suntos exteriores y de cooperación, entre otros de la misma calaña. El patrocinio tuvo el cinismo de abanderar los templetes publicitarios, desde los inaugurales hasta los conclusorios como "los grandes interesados benefactores", interesados si, pero, ¿benefactores? La pena no termina ahí: gran parte de la gente migrante entusiasmada persigue un objetivo falso, ofertado con subvención y destructivo en la inconsciencia del desinformado. A esto hay que agregar la escasa asistencia de migrantes en relación con la presencia de autóctonos y en comparación con la multitud migrante que radica sólo en la ciudad sede y sus cercanías. El mundo donde cada quien se monta su película en el escenario colectivo, con muchos gritos de opinión no atendidos, camarógrafos vendidos, personajes de relleno, maquilladores, chismosos, modelos y, por sobre de todo, espectadores que aplauden las tomas inconclusas y mal hechas. Así comenzó, así transcurrió y así terminó, sin modificación importante o siquiera considerable en el tema que atañíamos. A veces, la formalidad reglamentaria es coladera de fluidos en movimiento pero inofensivos al sistema y filtro de propuestas radicales e inteligentes que hicieran virar realmente el barco que naufraga. La tormenta apenas comienza. Los que quieren los papeles, por ejemplo, quieren la legalidad del fraude, a ciegas y corriendo detrás del engañoso brillo del desarrollo, la modernidad insostenible... Y para cerrar con broche de papel, una manifestación de dos horas desde Legazpi hasta Atocha y los internos de los CIE's ni se enteraron. Los medios de comunicación consideraron que merecía sólo de cincuenta a cien palabras como nota de sus diarios. Yo les dije que ahí (en uno de los CIE's) teníamos que manifestarnos de manera permanente hasta obtener resultados, pero prefieren ir a cumplir con sus deberes laborales y terminar de pagar su coche y su hipoteca. Eso de pasar hambre y sensibilizarse hasta los resultados deseados, es ahora cosa de palabras escritas con tinta de sangre ajena. ... como dice la cancion1 "emigrantes ahogados de para en par, y aquí no pasa nada".

Xile: més que paraules

Xile, setembre de 2008

Enviat especial

Un dels països on l'acció directa deixa de ser merament un terme teòric estampat en cartells per passar a ser una pràctica inherent quotidiana és sens dubte Xile. Com cada any, els denominats setembres negres es converteixen en un niu de conflictivitats exemplificades per les sempre recurrents molotovs de les "filles del foc", que omplen algunes de les negres nits (sobretot) de la capital Xilena. Així mentre a Catalunya alguns hissen la senyera acompanyats dels segadors i dels sicaris catalans altrament coneguts com a Mossos d'Esquadra i a Estats Units ploren de nou les morts dels caiguts (alguns literalment parlant) de les Torres Bessons, a Xile es commemora l'11 de setembre de 1973. Amb l'excusa de la commemoració de l'onze de setembre de 1973, aquella fatídica data en què les bombes i les bales caieren no solament (com alguns s'entesten a recordar) sobre el líder populista Salvador Allende i els seus defensors, la multiplicitat d'actuacions mostren el vertader rostre de l'estat Xile. I és que per molts i moltes no es tracta de fer un exercici de memòria històrica, elevadora del primer president socialista arribat al poder per mitjà de les urnes, sinó de visualitzar que la dictadura no fou més que una reestructuració del capital mitjançant la força militar i que la democràcia no és més que una continuació subtil de l'establiment per mantenir l'estatus quo. En definitiva, els encaputxats conceben cada setembre com una oportunitat més d'expressar el fàstic i la ràbia que provoca un sistema depriment, causant de misèries i exclusions, que tendeixen a perpetuar-se (o inclòs aguditzar-se) durant el govern de la Concertació. I de recordar activament a companys com la Claudia López, assassinada fa 10 anys en el transcurs de la guerra social.

Setembre Negre 2008: la flama continua viva

Les mobilitzacions que posen fi a l'hivern i deixen pas a la primavera Xilena no han estat tan contundents com en anys anteriors, incloent la típica marxa al cementiri que en aquesta ocasió s'ha realitzat el 14 de setembre. Així ho exemplifica el fet que els "pacos de roig", membres del Partit Comunista Xile encarregats de mantenir "l'ordre" intern de la marxa no han hagut d'intervenir. Però sempre hi ha lloc per a disturbis... així ho corroboren les ja tradicionals sortides de la Universidad Pedagógica del "Macul con grecia" durant aquests dies, que han aconseguit que algunes unitats de "zorrillos" i "guanacos" (furgonetes policials llançadores de gas i aigua, respectivament) es mantinguin permanentment als voltants d'aquesta "institució educativa". O les voluptuoses nits de l'11 a les poblacions perifèriques (Villa Francia, Cerro Navia, Pintana, Estación Central,...) de la ciutat acompanyades no solament d'artefactes incendiaris, sinó en moltes ocasions d'armes de foc (que li diguin sinó als 4 carabineris ferits aquest any per balanceres, o potser fa falta recordar el cas del cabo Vera, abatut d'un tret al cap l'11 de setembre passat a la "Población de Pudahuel"). En part aquest descens en l'activitat s'ha produït per l'augment de les mesures policials emprades pels cossos repressius de Bachelet: realitzant amplis cordons policials a les poblacions, estrenyent el setge policial cap a tots aquells subjectes de participar en les senyalades mobilitzacions o millorant l'armament dels efectius (amb "chalecos" anti-bales i cascos d'acer, visors nocturns per contrarestar la foscor que implica la pràctica subversiva dels "cadenazos", aparells de dispersió audífona d'última tecnologia,...). Mesures policials que han causat un nou difunt a posteriori, en aquest cas Marcelo Antonio, que morí per un edema pulmonar el 18 de setembre passat a causa de les contusions rebudes mentre participava de la "disbauxa nocturna". Però per combatre el poder no tothom recorre a la participació en els més que previsibles aldarulls del Setembre negre. Alguns altres prefereixen els extintors carregats de pólvora o la irrefrenable combinació d'àcids i elements casolans per il·luminar les lluites socials. És així com el Banc Bci d'un carrer cèntric de les zones riques de la capital sucumbí el 10 de setembre a l'acció de l'autodenominat "Grupos Anarquistas Revolucionarios" o com la Tercera Comisaría de Santiago es veigué amenaçada pel "Comando Johnny Cariqueo". Ineficiència policial o operativitat dels grups d'afinitat antiautoritaris. El "modus operandi" dels grups anarquistes (que han arribat a reivindicar uns 40 incendis i explosions en els últims dos anys) contra els interessos del capital a Santiago de Xile està deixant en rídicul als tan tutejats "ratis" (policia d'investigació dels carabineris), incapaços fins al moment d'encausar a una sola persona per aquests atacs tan explícits. Tan desesperats estan, que segons sembla el ministeri d'interior Xilè ha hagut de recórrer a la formació de personal a càrrec de membres de les policies italianes i espanyoles on la pràctica repressiva contra grups anarquistes acumula una llarga trajectòria i experiència. Però un indici que sens dubte prova aquest fet han estat les dues operacions policíaques pràcticament infructuoses i de "baix perfil", desenvolupades contra grups anarquistes i encaminades sens dubte a mostrar uns resultats necessaris per salvaguardar la tan necessaris legitimitat policial. La primera d'elles fou efectuada el 26 de setembre de 2006 contra sis anarquistes (un dels quals era barceloní) que habitaven l'immoble okupat de la Calle Ignacio 165. Operació realitzada sota les ordres del, fins llavors encara viu, Director General dels Carabineros, José Bernales. Els joves foren acusats de tenir una quarantena d'ampolles de vidre i altres materials tan "perillosos" (com àcid moriàtic per a descongestionar canyaries o monedes de 5 pesos d'alumini), destinades suposadament a la fabricació de còctels molotov i bombes de soroll. Aquesta operació es realitzà després d'una àmplia campanya mediàtica, condemnatòria de l'incendi perpetrat pel bloc negre al Palau de la Moneda durant la marxa de l'11 del 2006, comparat mediàticament amb el què es produí durant el cop d'estat de Pinochet. Però les acusacions contra els joves s'esvaïren poc a poc, deixant de ser responsables d'una autèntica fàbrica d'elaboració d'artefactes casolans a passar a estar en llibertat condicional una setmana després. La segona, molt més recent i encara inconclusa, es produí el passat 8 de setembre de 2008 quan tres persones foren detingudes i posteriorment empresonades acusades d'encartellar presumptament cartells, que cridaven a la guerra social i mostraven com es fabrica aquest còctel subversiu tan eficaç de nominació russa.

Un còctel explosiu prometedor:

Diversos són els factors que ens poden ajudar a entendre la conflictivitat emergent que té immers Xile en una calma més tensa que la nostra, més enllà de la idealització inconscient que moltes de nosaltres solem realitzar: la més recent entrada a la democràcia partidista que manté el recel de bona part de la societat als pacos (carabineris) repressors. Un accés més fàcil a armament derivat, en bona part, de les partides enviades als anys 80 per Cuba i la URSS als combatents comunistes del Frente Patriótico Manuel Rodríguez que segueixen en curs; les enormes desigualtats socials en un dels països amb una economia més forta de Llatinoamèrica; l'enorme cost de la vida; l'herència organitzativa de les poblacions perifèriques i la forma arquitectònica en què estan inconscientment construïdes, més propicies per a l'enfrontament, la clandestinitat,...; l'emergència de grups anti-autoritaris i anarquistes derivats del treball realitzat durant les dècades anteriors i del desengany de la joventut amb les organitzacions tradicionals; l'aproximació de persones derivades dels grups armats dels 80-90 a les idees llibertàries; l'existència de descontentament en molts altres àmbits socials (estudiants, professors, serveis públics,...) que els merament "polititzats"; l'encara vigent combat mapuche amb molta presència al sud del país,... Caldrà veure la capacitat de resposta dels grups organitzats a la més que previsible onada repressiva que es desenvoluparà (segurament) a curt termini per fer front a tants factors i atacs desfavorables pel poder. La superació d'aquesta fase per part d'aquests grups podria significar un salt qualitatiu en la lluita de classes. Esperem que no passi com a l'estat espanyol o a Itàlia, on aquesta onada ha aconseguit parar part de les pràctiques més destructives i convertir les lluites socials en debats teòrics, mansturbacions nostàlgiques en un passat millor i manifestacions folklòriques poc contestatàries.

En definitiva, pels amants de la revolta cal estar atents a les lluites, no solament d'aquest país, sinó també de l'efecte papallona que poden tenir sobre les activitats dels companys d'Argentina i Uruguai, en el què alguns comencen a denominar com a triangle anarquista de Llatinoamèrica.

Els moviments en defensa del territori: defensa? territori?

En els darrers anys hi ha hagut un creixement destacable del que s'ha anomenat genèricament com a "moviments en defensa del territori", i aquest text vol ser una petita reflexió des d'una perspectiva anarquista a l'entorn d'aquests. No es tracta d'una revisió dogmàtica, del què són o haurien de ser, sinó d'apuntar una sèrie de qüestions que els col·lectius i les individualitats llibertàries podríem tenir present.

Manresa, octubre de 2008

Hiram Gascoigne

Els "moviments en defensa del territori" han emergit i s'han consolidat amb força en aquests darrers anys, però de fet s'enllacen directament amb els moviments veïnal i ecologista dels anys 70, no només a nivell estructural (organització, finalitats...) sinó també personal (no són poques les individualitats que hi tenen una llarga trajectòria). Sota aquest nom s'agrupen diferents col·lectius, objectius i intencions, acompanyats de les pertinents diferències a nivell ideològic. Malgrat això comparteixen dues característiques a destacar, una en relació als objectius i l'altra a les relacions de poder. En primer lloc s'oposen a diferents "agressions al territori" i, consegüentment, el "defensen", com les generades per les infraestructures de mobilitat i energètiques, l'explotació dels recursos naturals o el creixement urbanístic; en són exemples les conegudíssimes reivindicacions en contra el 4rt Cinturó, la MAT, el pla Caufec o, en un àmbit més proper, les mines de potassa del Bages. Darrerament també han assumit la crítica a les formes de gestió territorial i de la informació al respecte, com en el cas del minitransvasament de l'Ebre a Barcelona, les averies de Renfe o les fugues de partícules radioactives de les centrals nuclears. En segon lloc, les reivindicacions i l'organització són d'iniciativa eminentment popular, ja sigui a títol individual o col·lectiu, en front del domini exercit per les administracions públiques i les empreses sobre el territori i els recursos. Aquests moviments poden entendre's, en aquest sentit, com una reacció social en front a unes relacions de poder desiguals, com un clam dels individus i els col·lectius a poder participar en les decisions polítiques, tecnològiques i econòmiques. Davant d'això, la reacció de l'Estat (al llarg i ample de la seva jerarquia político-administrativa) i de les empreses (en connivència amb aquesta estructura) d'intransigència i d'enrocament no només és, per tant, fruit de la seva creença en la possessió monopolística de la capacitat d'ordenar i gestionar el territori -de fet com en qualsevol altre aspecte social-, que quasi totalment la té, o perseguir els seus interessos (polítics o econòmics), sinó també la por de perdre poder i ser deslegitimat. D'aquí que l'administració pública i les empreses busquin la desaparició d'aquests moviments, ja sigui per absorció dins de la lògica estatal i capitalista o bé la seva desestructuració i dissolució. Al respecte d'això, no són pocs els col·lectius que han desaparegut, que han estat absorbits pels partits polítics o han acabat negociant engrunes amb l'Estat, però aquest és un altre debat en el que no entraré ara. En el fons, en definitiva, els moviments territorials són una pugna ideològica aparentment entre uns grups dominats i uns altres de dominants, essent el territori alhora l'espai i l'objecte d'enfrontament; de defensa dels primers i d'agressió dels segons, d'acord al discurs metafòric d'aquests moviments. Una primera qüestió que cal plantejar, doncs, des d'una perspectiva llibertària és el discurs d'aquests moviments (que evidentment no comparteixen tots) i la seva lògica. Parteixen d'una concepció dual de les relacions de poder, dividint els individus i les institucions en dues classes, però ¿realment ens trobem en una situació social dicotòmica, dividits entre unxs dominatxs i unxs dominantxs? Segons aquesta lògica, una, la dominant, és vista i interpretada com el "mal", que cerca l'acompliment dels seus propis interessos i per a fer-ho destrueix i agredeix el territori, explota els recursos naturals. L'altra, la dominada, en la que s'originen els moviments és el "bé", que en front del "mal" cerca defensar el territori de les agressions de l'altra. El cert, però, és que les relacions de poder no només s'exerceixen des d'un grup a l'altre, sinó que també es reprodueixen entre elxs dominatxs. En aquest sentit resulta interessant preguntar-se en quin grau reprodueixen estructures autoritàries. No són poques les plataformes i entitats que s'han erigit (o ho volen fer) com una avantguarda que creu representar legítimament uns suposats interessos col·lectius que en realitat són exclusius dels seus membres. En aquest sentit, els moviments reprodueixen la mateixa retòrica que l'Estat: ambdós suposen que els seus interessos són col·lectius, per emmascarar la seva particularitat. Però el problema no rau en que siguin interessos particulars, sinó que, com exposava Max Stirner, en creure i imposar-los com a suposadament col·lectius, en elevar-los a sagrats; en deïficar, en definitiva, una entitat suprema anomenada "territori", a la que tothom ha de retre culte. Partint d'això cal qüestionar també les relacions de poder de l'ésser humà envers al territori: només l'Estat i les empreses són les responsables de la seva explotació? És que la resta no consumim espai i recursos? La construcció metafòrica de la defensa i l'agressió, permet als moviments presentar-se com els garants i els defensors i, com a tals, consideren que estan en posició de la raó. Aquesta és, de fet, una posició molt autoritària, reproduint altra vegada la lògica antropocèntrica, estatista i capitalista. No només això, per aquest mecanisme també s'apropien conceptualment del territori, i en fer-ho obliden que el territori i els recursos són parcel·les de propietat privada i estatal. Això els allunya de vehicular un discurs més efectiu; potser seria més apropiat defensar el territori rebutjant-ne la seva propietat i parcel·lació, i l'apropiació dels beneficis obtinguts, però sobretot la idea que el territori pertany a l'ésser humà, i que està a disposició de l'ús i abús d'aquesta espècie. De forma particular, els col·lectius i individualitats anarquistes en general no s'han posicionat gaire o ho han fet seguint la inèrcia dels propis

moviments; en tot cas, li ha mancat un discurs propi, que resta per construir. És cert que alguns col·lectius i individualitats han generat un important treball, però moltes vegades hi és evident la manca d'una reflexió profunda i coherent a nivell conceptual i des d'una perspectiva anarquista. Les diferents tendències àcrates tenen molt a dir i a criticar sobre el model de desenvolupament que es troba a la base de les infraestructures de transport i energètiques, del creixement urbà, de l'explotació dels recursos naturals... així com de la gestió del territori, del poder sobre aquest o la presa de decisions i els agents socials que les prenen. Aquestes qüestions s'han de dirigir tant al cantó de l'Estat i dels seus sequaços i còmplices, com al dels moviments en defensa del territori. La manca de reflexió en els espais llibertaris es pot exemplificar en l'ús i abús del concepte "especulació", que apareix constantment, fins al punt que ha esdevingut obligatori utilitzar-lo per legitimar els propis discursos en defensa del territori, però som capaços de definir-lo? o d'identificar els mecanismes pel qual s'exerceix? o quins mecanismes es poden usar per a contrarestar-la? O, més greu encara, aquesta mancança s'ha traduït en estratègies deficients: ¿s'és conscient que, en una situació de preus creixents del sòl, com fins fa poc es donava, la paralització dels processos de venda que propugnaven els moviments contribuïa de forma directa en l'especulació? Si no s'aconseguia paralitzar totalment, el preu del sòl podia haver augmentat a causa del pas del temps. Un altre exemple: en algunes ocasions s'han pogut llegir en publicacions llibertàries, com en el pèsol negre mateix, textos reclamant a l'Estat, encara que no de forma explícita, que compleixi amb un rol de bon gestor del territori. Un darrer aspecte a tenir en compte és el fet que, malgrat que els col·lectius i individualitats anarquistes han estat capaços d'elaborar propostes alternatives de gestió del territori basades en models no autoritaris (almenys teòricament) ni agressius amb el territur, com poden ser els del decreixement i de l'autogestió local, no han estat capaços encara de traslladar-los als moviments de defensa del territori, quedant-se moltes vegades únicament en el gueto anarquista on no han passat de ser experiències aïllades.

Per a ells els honors, per a elles l'oblit

Manresa, octubre de 2008

Columna Clitoriana

Com cada any, s'organitza la Marxa Homenatge als Maquis des de diversos col·lectius del territori amb la finalitat de recordar la lluita per la llibertat que tant s'ha amagat des de la història oficial. Una història que sempre s'ha explicat des d'una visió androcèntrica, com un més dels mecanismes patriarcals, i que ha desvaloritzat i omès el treball de les dones en la lluita per un canvi social. Amb aquest text el que pretenem és exposar i retre reconeixement al paper de les dones. Una paper que ha estat invisibilitat i que sense aquest no es podria entendre la història ni la lluita i resistència maqui. Com diu Remedios Montero Martínez, guerrillera maqui: "De la dona mai s'ha dit res i hem lluitat sempre: abans, durant i després de Franco". En la majoria de conflictes i també en la resistència maqui, la dona ha desenvolupat un paper important en la reraguarda. Segons el guerriller gallec Francisco Rey Balbís "Moncho": "Més del 45 % de la nostra guerrilla eren dones. S'entén: no com a guerrilleres permanentment a la muntanya, però si en la resta de les activitats". El paper de la dona anava molt lligat a les condicions socials que hi havien a l'època: feien majoritàriament un treball clandestí, ja que eren elles les que estaven entre la població. Les seves tasques eren molt diverses, des de ser punt d'enllaç en llocs estratègics fins a donar suport logístic als grups armats. Aquest tipus de suport subministrava aliments, medecines, armes, informació, desinformació a l'enemic, ... Tot i ser tasques majoritàriament de caire assistencial, el nivell de compromís i les repercussions d'aquells actes eren importants. Moltes d'aquestes dones van ser assassinades per negar-se a rebel·lar el lloc d'estada dels grups o empresonades per col·laborar amb els maquis. Aquestes últimes sovint han estat objecte de desprestigi cap a la lluita maqui. Se les ha volgut acusar de que la seva funció a la guerrilla era "proporcionar diversió" als guerrillers, obligant-les a firmar sota tortura declaracions que anaven en aquest sentit. Com diu la guerrillera gallega, Consuelo Rodríguez Lopez "Chelo": "El que no admeto que diguin els llibres ni la història, és que fóssim unes putes. Això és el que deien els feixistes i la Guàrdia Civil". Tot i que la majoria de dones van participar de la lluita realitzant tasques als grups de suport, algunes d'elles van prendre part en l'acció directa. Moltes d'elles hi van arribar després d'estar un temps a la reraguarda. Cal dir, que en aquella època hi havia també, repartició de rols dins del moviment maqui i per això s'agafava una actitud paternalista vers les dones guerrilleres. En aquest sentit, segons Francisco Moreno Gómez en el seu capítol "La mujer i el movimiento guerrillero" , les tasques més destacades en el camp de l'acció directa que realitzaven la dones van ser els atracaments, els segrestos o les guàrdies de campament. Tot i així trobem iniciatives autònomes d'acció directa en alguna de les guerrilleres, com és el cas de "La Paquita". Tot i que hi ha diverses versions sobre el fet, podem aclarir que la Paquita formava part del grup anarquista de Francisco Mario. El fets succeeixen a un bar del barri Xino de Barcelona a l'any 1947. S'organitza una operació policial per a enxampar el grup i "La Paquita" agafa la iniciativa tirant una granada a l'interior del bar, on suposadament hi havia els agents policials. Segons la versió de Juan Busquets Verges, "El Senzill", la Paquita va ser assassinada en el tiroteig que va succeir després amb la resta de policia. Un altre cas especial és el de la Teresa Pla Messeguer, "La Pastora", que va patir una doble repressió: ser guerrillera i hermafrodita. La història d'aquesta persona ha estat molt marcada pel fet que quan va néixer no tenia un sexe definit (el que avui en dia entendríem com hermafrodita). A la seva partida de naixement la van inscriure com a dona. A mesura que va anar creixent, els seus trets masculins es feien més evidents. Tot i ser una persona sense cap ideologia política coneguda, arran d'una agressió provocada per part d'agents de la Guàrdia Civil (la van ridiculitzar en públic obligant-la a despullar-se) i dels fets ocorreguts a la masia on ella treballava com a pastora (la masia va ser cremada al descobrir que s'amagaven maquis) va optar per canviar d'identitat sexual i incorporar-se amb els maquis. El seu nom de guerra va ser "Durruti" i va estar 20 mesos com a maqui en els grups d'El Catalan i El València. Quan alguns dels seus membres van passar cap a França, ella es va quedar a Andorra fent tasques de contraban. Va ser allà, al març de l'any 1960, on les autoritats andorranes la van entregar a l'estat. Va ser empresonada primer a una presó de dones i, després d'un examen forense, va passar a complir condemna a una presó d'homes on s'hi va estar 17 anys. Malgrat la poca informació que hi ha sobre dones guerrilleres en acció directa, hem pogut trobar alguns noms que cauen en l'oblit : La "Chelo", la "Reme", la "Rosario", "La Pastora", " Celia", "Sole", "Rosita" i moltes més, les quals no hem pogut trobar referències. Totes elles han esdevingut personatges invisibles.

Una paper que ha estat invisibilitzat i que sense aquest no es podria entendre la història ni la lluita i resistència maqui.

Moltes d'aquestes dones van ser assassinades per negar-se a rebel·lar el lloc d'estada dels grups o empresonades per col·laborar amb els maquis.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR TOJUKA
(ANTIC BAR CAMARÓN)
C\ Sta. Maria, 28
Manresa

BAR ginesta
pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

Bicilindrics
Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI
Mòbil: 639 11 25 58
web: http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics
Persona de contacte: Pep.
e-mail:papaguzzi@bicilindrics.com

T1
www.t1muntanya.com
MATERIAL TÈCNIC DE MUNTANYA
LA NOVA BOTIGA DE MUNTANYA DE MANRESA
Psg. Pere III 49-51 (Galeries Manresa Centre)
Local 15
Tel. 93 874 86 13

Humor

Poesia/ Varis

PENSAMENTS

La vida no sempre ens porta per on volem:
el destí té la seva pròpia història i,
moltes vegades no és la que un voldria.

Camins diversos i no sempre fàcils
que et fan prendre decisions.

És llavors quan et replantejes un seguit de coses
i et fas una sèrie de preguntes.
Aquestes es responen amb uns canvis
en el teu plantejament i estil de vida;
que, per alguns, poden semblar radicals;
però, que per a tu eren, des de feia temps, necessaris.

Ímpetu i espontaneïtat,
força i responsabilitat;
el què has de fer,
o el què vols fer.
El dilema etern: el què et convé
o el què el diu l'instint.
Un grup amb un objectiu comú,
pel què creus que val la pena,
independentment de la ideología personal de cadascú.

I en aquest ambient,
contràriament al que es podria pensar,
el què importa ets tu:
com a individu i
com a pròpia personalitat.

Perquè això és el què verdaderament importa:
en el què creus, materialitzat en un projecte i en un grup.
Uns ideals i pensaments PROPIS,
els quals formen part de la teva vida
i, precisament per això ningú té res a dir-hi;
o almenys hauria de ser així: fer i deixar fer.

Disha

FESTA MAJOR

Passa un carro
i la telera hi té al damunt
l'illa de Pasqua.
La carretera és una grega
d'àvia sueca i ull antic.
Sent venir el cosí Dalmau
molt abans de la tempesta.
De la vara hi penja un ram
d'all i cascall.
Un fuster amb cara
de faune enamorat
ve saltant per fer-li trenes.
A casa seu hi ha novetat:
ha nascut l'àngel rebel
de sota l'om, que afuat de soca,
orà sens veu per la llegenda.
Temps ha, en el verger
hi parà taverna el vell dimoni,
car l'hivern no se n'anava,
plantà el fred de llengua mare
i tornà mut l'ambre de l'astre.
Cada corba de la roda
té el color d'un roc distint:
la llicorella del Conflent
equidista amb l'aspre marbre de
Begur
i amb el basalt de vora Olot.

La contraperna és tota negra
i hi ha inscrits noms de drapaires:
Orellaroja, Caraesquinçada i
Poudevida.
Hi ha l'instint
d'una cançó lleugera i plana
donant voltes per la barana.
En el descans hi ha el no fer re
més que no pas no cal fer re.
Passa un carro
i la telera hi té al damunt
la fosca nit.
La carretera creua un fil
de serpentines.
La masovera es descambuixa
i el fuster mai no l'atrapa.
Fam de faune volent trena
queda a baix, a la rodera.
Rodant per vetusta drecera
'riba al mig de l'envelat
un poema en dia de festa...

blanCalluM

3
10
8

Ens ha deixat l'amic i company Jofre Cruz

Berga, octubre de 2008
www.berguedallibertari.org
L'amic i company Jofre Cruz va morir el 26 d'agost al vespre a l'hospital de Bellvitge de Barcelona. Ens ha deixat després d'una ràpida i greu malaltia. Els teus amics i companys del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat i del pèsol negre no t'oblidarem mai. Des d'aquí expressem els nostres ànims i condols a la família i a la resta d'amics del Jofre. Que la terra et sigui lleu company!

El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui

Joan Busquets Verges

Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, 2008

Berga, octubre de 2008

Pep i tu

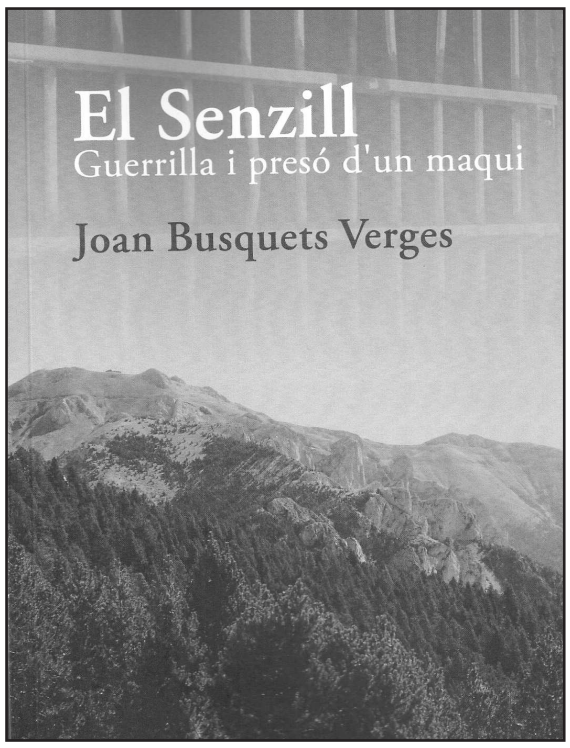

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs acaba de publicar les memòries del Senzill. Joan Busquets Verges, el Senzill, és un company llibertari que va fer de guerriller a l'Alt Llobregat i el Cardener durant un any entre el 1948 i el 1949. El Joan va actuar, entre d'altres, amb guerrillers berguedans com Ramon Vila Capdevila i Marcel·lí Massana, anarquistes de la Confederació Nacional del Treball (CNT) que no van donar-se per vençuts i, acabada la guerra, van continuar la lluita contra el feixisme. En la seva lluita, el Ramon Vila hi va deixar la vida l'any 1963.

Les memòries del Joan van ser publicades en un primer moment en anglès i al 1998 en castellà per la Fundación de Estudios Libertarios Anselmo Lorenzo de Madrid. El llibre que ara presenta el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga ha estat traduït al català, el text ha estat ampliat per l'autor en una cinquantena de pàgines (explicant la seva infantesa per exemple) i ha estat ampliat també el nombre de fotografies.

La narració que parteix de la seva infantesa a Barcelona durant la guerra civil i la revolució social del 1936-39, de la seva adolescència i primera joventut el gris i cruel primer franquisme. El seu primer contacte amb l'anarquisme. Ens explica el seu primer intent de fugir cap a França a buscar una situació millor i de la seva primera estada a la presó. Ens explica també la seva vida a França a mig camí de l'immigrant i l'exiliat. La seva militància a les Joventuts Llibertàries i la seva determinació de prendre les armes. La primera trobada amb Massana i el seu primer i dur viatge travessant la frontera espanyola. Un any de sabotatges, i intensos viatges cap a un i l'altre costat de la frontera. La caiguda de 1949. La seva detenció i la condemna a mort. Molt destriable és les vivències que ens explica estant amb la resta de condemnats a mort esperant el final. La conversa amb el Tarantula i amb Manolo Sabater són molt especials, emotives i emocionants. També el que se'ns explica del grup del carrer de la Cera o el moment en que li és commutada la pena, el dia abans que assassinin al Manolo i el Saturnino. Després el relat carcelari, que suposen vint anys de presó són un referent d'algú que ha viscut una realitat d'una duresa extraordinària i ha sortit prou bé per a poder-ho explicar. No tots van poder, el mateix José Ibañez -company de presó del Joan- mai va superar-ho i havent sortit de la presó va morir sense haver-se adaptat mai la "llibertat" de l'exterior. El Joan surt de la presó al 1969 i segueix el relat pel difícil món que es troba qui ha estat tancat des del 1949. A fora, la dura adaptació, el treball en favor dels presos i els des de fa quinze anys un dur treball per reivindicar la lluita dels guerrillers per tal d'exigir la seva reparació moral i també material. Presentacions a Berga, a la ZTA Banzai de Manresa, a Can Vies i la FELLA de Barcelona ens ha possibilitat conèixer una persona extraordinària.

Joan Puig Elies i la biblioteca de Sallent

Sallent, octubre de 2008

un del poble

La primera biblioteca pública de Catalunya ideada i construïda el 1918 perquè tothom, sense exclusions socials de classe, pogués fer-ne ús. Per primer cop la gent de Sallent amb pocs recursos però sobrats de gana per la lectura, els llibres i el coneixement de tota mena, tenien al seu abast el servei de préstec de llibres, igual com el que coneixem avui en dia. Això va ser un avenç, la cultura ja no estava en mans d'uns pocs. El que es vivia en aquells anys, era progrés saludable. La classe treballadora aconseguia drets, dignitat i cultura. Acabada la guerra civil, els guanyadors van apropiar-se de tot , el clero i el dret de conquista ho feren imposant el nom del sant sallentí claret a la biblioteca, quan l'esperit era totalment contrari al pensament eclesiàstic. En l'actualitat, els llibres són en un altre lloc i amb ells el nom, que des del 1940 segueix representant la manera com l'església tracta l'educació i la cultura. Amb l'homenatge a la persona de Joan Puig i Elías, sallentí, mestre pedagog, anarquista i amb influències de Ferrer i Guàrdia, l'antiga biblioteca recupera el seu valor històric i la seva essència, portant per nom CENTRE CULTURAL JOAN PUIG I ELÌAS

Han matat Ràdio Korneta

Berga, octubre de 2008

Berga Podrida

Som les persones de "Berga Podrida", el programa en directa, de tres hores, que fins fa ben poc hem estat emetent des de Ràdio Korneta, ràdio a la qual vam donar vida. Considerem de justícia explicar a tothom que:

Després de tres mesos d'insistència, la gent que feia el programa "Un altre matí és possible", "Veus de la terra" i l'encarregat de la franja de Hip-Hop, pares de Ràdio Korneta, membres de l'Ateneu de Cal Corneta i/o membres i/o simpatitzants de les CUP de Berga, han fet fora de Ràdio Korneta a les persones que fèiem el programa "Berga podrida", mares i pares també de la ràdio. Això ha suposat la mort del projecte de Ràdio Korneta (lliure i autònoma) i està possibilitant la creació d'un projecte de Ràdio afí a l'esmentat Ateneu i a les CUP, sense crítiques incòmodes.

Nosaltres hem insistit fins a l'extrem la necessitat que la ràdio continués (cap programa ni cap veu ens feia nosa) mentre ells insistien en què volien seguir amb la Ràdio però sense nosaltres. La seva decisió unilateral ens ha estat imposada. En definitiva, ens han fet fora.

El motiu de l'expulsió: criticar des del nostre programa la decisió de la CUP i la resta de polítics de l'Ajuntament de Berga d'aprovar l'ordenança de civisme.

Les persones que ens han fet fora ni tant sols han respectat "l'acord" que ells mateixos van forçar (o imposar) per tal de repartir "materials" de la Ràdio, devent-nos encara 560 euros. I estant apunt d'emetre aprofitant-se del nostre treball i del dels nostres companys de Ràdio Bronka.

Som moltes les que lamentem la mort d'aquest projecte i igualment, lamentem les dinàmiques de censura i autoritarisme que han acabat amb ella. També és destacable en negatiu la manca d'ètica d'aquesta gent que davant de crítiques polítiques i davant la impossibilitat de defensar-se en aquest terreny, han optat per l'atac personal i familiar, l'assetjament, la mentida i les agressions. Però cal que sàpiga tothom que mai no ens faran creure!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)
casal els carlins cuina vegetariana

C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

KAMILOSETAS MUSKARA
DISTRIBUIDORA ANTIAUTORITÀRIA
APARTAT 32 25310 AGRAMUNT (LLEIDA)
www.nodo50/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

terra d'escudella
Opció vegetariana al menú del migdia i a la carta de nit
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel . 93 422 16 13

Parlem amb... el Senzill

Parlem amb l'amic i company Joan Busquets Verges, el Senzill. Llibertari, ex-guerriller i company de maquis anarquistes de l'Alt Llobregat com són Marcel·lí Massana, Ramon Vila Capdevila, Jordi Pons, el Tallaventres.., i d'altres com Pepe i Manolo Sabater, el germans Culebras i tants d'altres que van donar la vida per la llibertat mentre molts dels que ara tant parlen de llibertat aixecaven el braç. El Senzill va actuar durant un any amb el grup del Massana participant, per exemple, en la voladura de les torres d'alta tensió i les vies de ferrocarril de Terrassa.

Berga i Bcn, setembre 2008

Pep i tu

Tu vas néixer a Barcelona i durant la guerra civil un nen, oi?
Jo vaig néixer l'any 1928 i durant la Guerra Civil, al 1936, doncs tenia vuit anys.

El teu contacte amb la CNT i l'anarquisme en general d'on prové?
Ve una mica de família: el meu pare era de la CNT, gent que venia a casa, va ser delegat del taller on treballava però això durant la guerra i clar, jo era un nen. Després vaig entrar en contacte amb un company que, precisament, després el van detenir.

A la postguerra això, oi?
Sí, sí, això va ser l'any 1945-1946. Anys després de l'entrada dels franquistes a Barcelona, treballant a la Hispano-Suiza vaig tenir contactes amb aquest home que hem va iniciar en l'anarquisme, deixant-me llibres, el primer Sembrando Flores de l'Urales i a mi em va impactar i vam estar parlant i va tenir certes atencions amb mi. Després d'aquell primer contacte em va deixar més llibres i dialogàvem sobre l'anarquisme, anava a casa seva i em va dir que anés alerta que aquests llibres estaven prohibits, fins que un dia vaig anar a casa seva la seva dona em va dir que l'havien detingut. Després vaig saber que l'havien condemnat a diversos anys de presó per deixar llibres. Llavors està tot dit el que era aquell règim. A mi aquell règim em queia molt gros i com a mi, a la majoria de la gent, el que passa és que l'altra gent no es movien, i per això vaig marxar a França, fastiguejat de tot allò. Allà vaig tenir contacte amb els refugiats polítics i em va sorprendre molt la gran solidaritat que hi havia. I llavors vaig contactar amb els que tenia més afinitat: els anarquistes. Vaig demanar l'entrada a les Joventuts Llibertàries que llavors estava bastant forta en aquell centre miner on estava jo que era Cransac. I vaig tenir activitats, venent els diaris com el Ruta, fent festivals... i els diners que recollíem doncs els enviàvem als lluitadors que estaven a Espanya, siguin els presos o els guerrillers... Jo després vaig voler-me provar a mi mateix, que podia fer més que tot això i vaig tenir contacte amb Marcel·lino Massana. Ell em va dir: "pensat'ho bé", "ja està pensat" -vaig dir-, malgrat tot em va aconsellar que no anés que era massa jove..., però ni el vaig escoltar. D'aquesta manera vaig baixar amb el Massana i el seu grup.

Anàveu gaires?
Vuit o nou, més el Ramon Vila i el Pernales que estaven a la base de Berga. El Ramon estava ferit d'una ràfega a la cara i el va atendre el Cosp, allà a la base. Quan vam arribar a la Cal Moreno, que per cert jo vaig arribar amb els peus destrossats d'ampolles, vaig conèixer al Ramon. El Ramon portava la cara rústica de les ferides i de les cremades, només eren els ulls que tenia expressió.

Així vas passar un any més o menys no?
Sí un any amb els grups de muntanya i després com que tenia nostàlgia de baixar a Barcelona i vaig contactar amb el Pep Sabaté que estava preparant gent per baixar. Hi havia diversos grups, entre ells el "Cubano", els "Primos"..., i el de Sabaté. A mi van ficar-me al dels "Primos" per baixar i el Ramon va ser el responsable com a guia. La baixada d'aquell grup va ser un desastre perquè no estaven acostumats a caminar. Després d'un accidentat viatge a Barcelona em vaig entrevistar amb el Pep i li vaig explicar que les armes havien desaparegut. Total que dies més tard vaig saber pel Pep que Manuel Sabater, el seu germà, havia sigut detingut i que estava a Mollà i va dir que volien anar a alliberar-lo i li vaig dir que contés amb mi. Molt més tard vaig saber que també havien detingut a l'italià i que havien ferit una altra vegada al pit i a la cara al Ramon. Ramon va anar a Berga i es va fer curar pel farmacèutic. El Manolo va ser interrogat per la Guàrdia Civil i el passejaven per tots aquells contorns i a l'Italià li van aplicar la llei de fugues.

Llavors no vas tornar ja a França.
No, no em van deixar, em van detenir. Resulta que al carrer Trafalgar van matar al Pepe Sabater.

Una trampa?
Sí, abans va caure algú, i estava tot allò ple de policia, tots els balcons plens esperant-lo. I un d'ells el va disparar per l'esquena i el Pep es va girar i el va matar, però ja ferit de mort. Sabaté encara va córrer i va caure prop del passeig de Sant Joan davant d'una farmàcia. I allà va morir i li van trobar entre la documentació l'adreça del meu pare. Va oblidar trencar-la, va ser un fallo, perquè aquestes coses s'han de guardar de memòria. I em van detenir a mi. Em van dur a Via Laietana i allà em van interrogar durant tres setmanes aproximadament i després em van enviar a la Modelo de Barcelona. Tot això ho explico al llibre eh!

Un cop a la Model et condemnen a mort i un cop commutada et passes vint anys a la presó...
Sí em van condemnar a mort, i van afusellar a Saturnino per ser delegat de grup i a Manolo Sabaté per ser germà del Pep i el Quico.

Explica'ns l'anècdota del que significava per vosaltres l'arròs amb llet
Sí, és una anècdota que a mi em va tocar molt endins. Amb el Manolo vam dir que: "si et treuen en a tu o en a mi per anar-nos a matar demanarem un arròs amb llet perquè vegin que no ens acolloniran". Ell va estar d'acord, a ell li agradava l'arròs amb llet i a mi també..., doncs no era un gran sacrifici. L'únic que havia que fer-ho en aquell moment. Com que va ser ell que el van anar a afusellar doncs va demanar ell l'arròs amb llet i les monges que estaven per això, per a la última voluntat estaven tant acollonides que no es van atrevir i va ser un funcionari que va trucar la dona que li fes un arròs amb llet i se'l va menjar i tots van quedar van acollonits. L'endemà m'ho va dir un pres i jo no vaig explicar res de l'arròs amb llet. El pres em va dir "que cojones tenia..." i jo ho vaig veure d'una altra manera: havia complert amb la seva paraula i això m'ha afectat per tota la vida i a més per mi Manolo Sabaté era un gran amic.

Dels vint anys de presó vas passar la major part a València i després a Burgos
Sí, a València vaig aprofitar el temps com tots d'una manera o altra. Malgrat la gana, estudiar així era difícil, vaig estudiar música i també vaig estudiar cultura general.

Amb un intent de fuga
Sí va ser el 7 de febrer de 1956. Amb un pres comú i amb Gómez Casas que havia sigut secretari general de la CNT i autor de varis llibres. Era un bon amic. El dia de la fuga el comú no va complir alhora d'esperar-nos avall un cop haguéssim baixat la façana de Sant Miquel de los Reyes. El comú un cop avall va perdre el nord i va sortir corrent de manera que vaig saltar, vaig tirar-me sense veure que havia una sèquia i em vaig trencar la cama.

Et van castigar tot i estar amb la cama d'aquella manera
I tant! Després d'estar set dies en una cel·la i després que els companys de l'exterior fessin un bon escàndol em van portar a l'Hospital Provincial de València on em va operar López Trigo un home republicà i amic de Progreso Fernández (un dels fundadors de la FAI). El Progreso em va venir a veure, tenia la cama a punt de la gangrena i va aconseguir l'antibiòtic que em feia falta.

Després vas anar a parar a Burgos però el que m'interessa més és quan surts de la presó i els problemes que tens per integrar-te a la societat
Home després de 20 anys surts a un món que no coneixes, jo tenia 21 anys quan vaig entrar i vaig sortir amb 41. Les coses canvien, mentalitats diferents, els companys diferents, la solidaritat ja no era la mateixa, la gent anava més a la seva. Més difícil.

A la presentació del llibre a Manresa vas dir que no era qüestió de que t'ajudessin més o menys els companys o l'organització sinó que era un tema més individual
No em podien ajudar, era un problema molt personal meu. És una qüestió psicològica. És molt difícil d'entendre per algú que no hagi passat per això. Precisament el José Ibáñez no va superar-ho i va morir indigent i boig completament. Jo vaig sortir al 1969 i fins al 1974 anava d'un costat a l'altre: vaig anar a parar a Tolouse, després Andorra, després a París d'un districte a un altre.

I a Londres, no?
Sí però això va ser un viatge per parlar amb Miguel García que estava pitjor que jo. Però mira entre nosaltres ens enteníem millor que la gent que no havia estat a la presó. Ens enteníem perquè hi havia una confiança i compartíem un passat, amb la resta de la gent hi havia com un mur. Jo, de fet, me'n surto de casualitat. Vaig conèixer una francesa i vam

tenir un fill i la responsabilitat i la il·lusió que m'aporta que m'ajuda molt.

Què t'ha semblat la gent de Berga i Manresa?
La majoria joves, simpàtics amb cert interès..., molts em miraven com si fos un dinosaure d'una altre època...

Perquè tu ja coneixies a Berga
Berga no, la muntanya. Els enllaços i només alguns. A Berga hi havia força organització. Al Cosp el vaig conèixer a la presó. Al Bertobillo també el coneixia, era un enllaç, era molt entusiasta, era el marit de la filla del Moreno era un xaval molt entusiasta.

Per acabar, què en penses del futur de l'anarquisme?
Cadascú aporta el que pot perquè creiem en un futur..